

ENAJSTA ŠOLA

Naslovnica: Tara Rubinič, 7. razred

GLASILO UČENCEV OSNOVNE ŠOLE
IVANA CANKARJA VRHNIKA

maj, 2017

KAZALO

ENAJSTA ŠOLA.....	1
KAZALO.....	3
UVODNIK.....	4
ŠOLA MALO DRUGAČE.....	5
GI BAMO, USTVARJAMO, ZMAGUJEMO.....	10
Z DOMIŠLJJO NA POTEPI.....	12
DRUŽINSKE IN PRIJATELJSKE ZGODBE.....	16
KAKO POSTATI PAMETNEJŠI.....	21
NA POMOČ! POTREBUJEM NASVET!.....	28
BESEDE SE SPLETAJO V STIHE.....	30
ŠČEPEC ZABAVE.....	41

ENAJSTA ŠOLA

GLASILO UČENK IN UČENCEV OSNOVNE ŠOLE IVANA CANKARJA VRHNIKA

Izbor likovnih in literarnih prispevkov so pripravili učitelji in učiteljice OŠ IC.

Lektoriranje: Tadeja Oblak

Oblikovanje: Mako R d.o.o.

Glavna in odgovorna urednica: Tadeja Oblak

Naklada:

Izdano v maju 2017

Tisk: Mako R d.o.o.

SLIKA: Valentina Jelovšek, 6. razred

UVODNIK

Ponovno lahko v roke primete naše glasilo. Kakor vsako leto smo v šoli poleg vseh ostalih stvari kajpak – brali, pisali, računali, gibali, peli, plesali, se igrali in pesmi kovali. Kar nekaj naštetega boste našli med prispevki naših učencev. Tudi likovni izdelki krasijo naše glasilo.

V tokratni izdaji boste lahko pokukali, kam vse nas je odnesla domišljija. Kar precej smo se ukvarjali s svojimi bližnjimi, če se seveda nismo preveč potepali okrog. Tudi to smo počeli, in to tudi izven meja Slovenije. Vendar pa brez težav ne gre. Je že res, da si s časom človek nabere izkušnje (tudi v 11. šoli in z junaškimi dejanji), vendar je dober nasvet dobrodošel, kar lahko preberete v rubriki Na pomoč.

Ob zapisih, prigodah, pesmih, slikah in še čem se lahko čudite, zamislite ali smejete. Dovoljeno vam je prav vse, kot je bilo dovoljeno ustvarjalcem glasila, ki so domišljiji pustili prosto pot.

Urednica

ŠOLA MALO DRUGAČE

OBISKALA NAS JE MEDICINSKA SESTRA

SLIKA: Ela Kogovšek, 1. razred

MEDICINSKA SESTRA NAM JE PAVEDALA, DA JE UMIVANJE ROK ZELO POMEMBNO, DA NE ZBOLIŠ. NAUČILA NAS JE, KAKO SI PRAVILNO UMIVAMO ROKE. ZJUTRAJ PREZRAČIŠ SOBO, POZAJTRKUJEŠ IN SI UMIJEŠ ZOBE.

VELIKO NAM JE PAVEDALA O ZDRAVI PREHRANI. OPOZORILA NAS JE, DA MORAMO POPITI VELIKO VODE. POKAZALA NAM JE, KOLIKO SLADKORJA JE V KOKAKOLI.

POVEDALA NAM JE, KAKO ODSTRANIMO UŠI. KAP SI NE IZPOSOJAMO, KER LAHKO DOBIMO UŠI.

POKAZALA NAM JE, KAKO MORAMO PRAVILNO SEDETI IN KAKO DAMO TORBO NA RAMO.

NA KONCU SMO SE NASLONILI NA MIZO, ZAPRLI OČI IN POSLUŠALI ZGODBO O PACKU IN FACKU. DALA NAM JE UČNE LISTE IN POBARVANKE. TA DAN SMO SE NAUČILI VELIKO NOVEGA.

UČENCI IN UČENKE 2. G RAZREDA

ČUDOVITI DNEVI V ČŠOD ČEBELICA (27. 3. - 29. 3. 2017)

KO SMO PRISPELI, SMO IMELI MALICO. PO MALICI SMO SE ODPRAVILI V SOBE. V SOBAH SMO ZAČELI UREJATI POSTELJE. POSTELJE SO BILE UREJENE IN SMO POČIVALI. PO POČITKU SMO ODŠLI NA ZBOR, KJER SO NAM PAVEDALI, KAJ BOMO POČELI.

GORAN MILANOVIČ, 2. RAZRED

ČATEŽ JE LEP KRAJ. VŠEČ MI JE BILO, KO SEM ŠKRATKU NAREDIL HIŠKO. VŠEČ MI JE TUDI BILO, KO SEM S SVOJIMI PRIJATELJI SPAL V SOBI. NAJBOLJ MI JE BILO VŠEČ, KO SEM PLEZAL. VŠEČ MI JE BIL TUDI VEČERNI SPREHOD IN LOV NA LISICO.

MARK BURJA, 2. RAZRED

SLIKA: Julija Grojzdek, 1. razred

VESEL SEM BIL, KER SEM LAHKO SPAL V TIŠINI. IN KER SMO LAHKO DELALI ZABAVNE POSKUSE.

GAL KOVAČIČ, 2. RAZRED

VŠEČ MI JE BILO, KO SEM PLEZALA. V DOMU ČEBELICA SEM VIDELA VELIKO SOB. V MOJI SOBI SMO SPALE EVA, ZARJA, SARA, LOTI IN JAZ. V ČŠODJU SMO IMELI VELIKO DEJAVNOSTI IN VSE SO MI BILE VŠEČ.

AJDA GREGORKA, 2. RAZRED

TABOR ČEBELICA

V PONEDELJEK SMO UČENCI 2. G RAZREDA ODŠLI NA TABOR V DOM ČEBELICA. KO SMO PRISPELI, SMO UREDILI POSTELJE. NA HODNIKU SMO OPAZILI PTICE, ŽELVO RDEČEVRAJKO IN PALIČNJAKE.

PO PRIHODU V DOM SMO ODŠLI NA IGRIŠČE. RAZDELILI SMO SE V SKUPINE. TEKMOVALI SMO V LOVU NA LISICO. PRI ENI NALOGI SMO MORALI NAŠTETI ČIM VEČ ŽIVALI NA DOLOČENO ČRKO. DOBILI SMO PRIZNANJA.

V GOZDU SMO GRADILI HIŠICO ZA ŠKRATA ČATEŽA. ŠLI SMO NA DOLG POHOD.

V MLAKI SMO LOVILI PAGLAVCE IN DRUGE ŽIVALI. DALI SMO JIH V KADIČKO Z VODO. VRNILI SMO JIH NAZAJ V MLAKO.

PLEZALI SMO PO PLEZALNI STENI.

ZJUTRAJ SMO IMELI JUTRANJO TELOVADBO. OCENJEVALI SO SOBE.

ŠLI SMO NA VEČERNI SPREHOD. OPAZOVALI SMO ZVEZDE.

DRUGI VEČER SMO IMELI PLES. POTEM SMO ZASPANI ODŠLI SPAT.

SLIKA: Dežniki 3. B razreda

PRED SPANJEM STA NAM UČITELJICI BRALI ZGODBE.

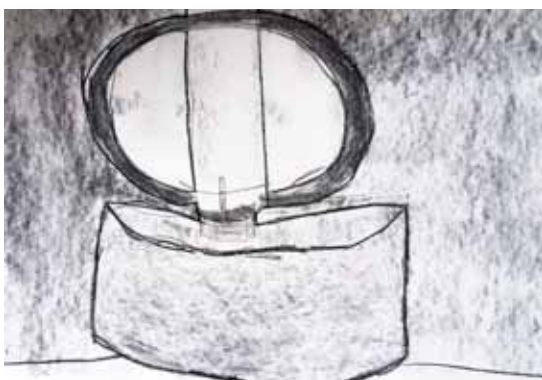
MALO SMO POGREŠALI SVOJE BLIŽNJE.

TO SO BILI LEPI DNEVI, ČEPRAV JE OBČASNO TUDI ZAPIHALO. NAUČILI SMO SE VELIKO NOVEGA O NARAVI. IMELI SMO SE ZELO DOBRO.

UČENCI IN UČENKE 2. G RAZREDA

OBISKALI SMO MESTNI MUZEJ V LJUBLJANI

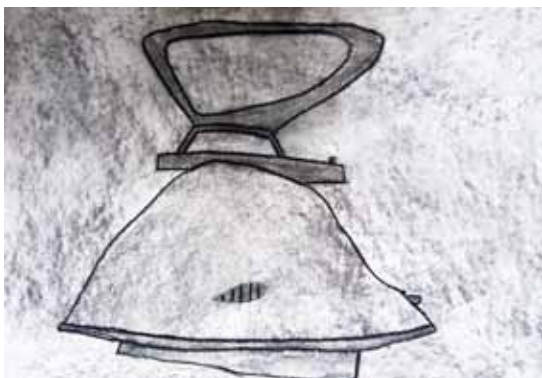
SLIKA: Lori Žilavec, 2. razred

V muzeju nas je pričakalo lepo dekle, po imenu Magdalenca, ki se je pripravljala na rojstni dan. Z njo smo pekli piškote, trli orehe, mleli kavo, prali smo s pomočjo ribežna, likali, šivali, čistili tla in čevlje. Odlično je bilo, ker tega še nikoli nismo počeli. Sprehodili smo se tudi po Ljubljani. Tudi vi obiščite Mestni muzej, Magdalenca vas bo vesela.

NUŠA PETKOVŠEK, 3. RAZRED

SLIKA: Žiga Ivančič, 2. razred

Obiskali smo Mestni muzej, kjer smo opravljali hišna opravila tako kot v starih časih. Pekli smo piškote, trli orehe in jih mleli z ročnim mlinčkom. Mleli smo kavo, prali perilo in ga obešali. Likali smo s težkim likalnikom na žerjavico. Zelo mi je bilo všeč, ko smo šivali gumbe in s sirkovo krtačo čistili tla. Pri tem nam je pomagala Magdalenca. Imela sem se zelo lepo.

EVA PANGERC, 3. RAZRED

IZMENJAVA: MADŽARSKA - BUDIMPEŠTA

Sreda, 30. 11. 2016

Ob 7.45 smo se zbrale pred šolo in se s kombijem odpeljale v Ljubljano na železniško postajo. Tam smo poiskale naš peron, kjer nas je vlak že čakal, zato smo se kar vkrcale. Pred nami je bila skoraj deveturna vožnja, a čas nam je vendarle hitro tekkel. Ko smo končno prispele v Budimpešto, so nas na železniški postaji veselo čakale punce, ki so nas gostovale, in njihova mentorica. Na postaji smo si priskrbele še vozovnice za mestni prevoz in se nato odpravile z družinami gostiteljic, ki so nas odpeljale v naše nove domove.

Četrtek, 1. 12. 2016

Ta dan smo šle v šolo. Tam se pouk začne že ob 8.00. Imele smo razne predmete, ki jih, žal, nismo nič razumele, saj so učitelji govorili v madžarskem jeziku - razen angleščine, ki nam je bila najbolj všeč. Po pouku smo odšle vsaka s svojo gostiteljico domov in se pripravile na popoldanski program. Okoli pete ure smo se zbrale na železniški postaji in odšle v eno večjih trgovin v Budimpešti - ta trgovina je bila kar pet nadstropna, zaradi svoje velikosti pa si je prislužila ime Mammut. Tam smo si nekatere kupile spominke ali hrano. Večina deklet je komaj čakala, da se odpravi v svetovno znano verigo kavarn Starbucks. S polnimi želodci in vrečkami smo se po dobrih dveh urah nakupovanja odpravile domov.

Petek, 2. 12. 2016

V petek smo prav tako odšle v šolo, kjer smo lahko izkusile tudi uro športne vzgoje. V telovadnici nas je pričakala ogromna plezalna stena, ki smo jo z lahkoto premagale. Po pouku smo takoj šle z nekaj avtobusi v središče Budimpešte, kjer smo si v spremstvu učiteljice mentorice in učitelja madžarščine ogledali grad in druge mestne znamenitosti. Seveda ni manjkalo postankov za selfieje. Kljub mrazu smo si želele večer preživeti na drsališču, a nam je načrte prekrizala okvara podzemnega vlaka. Malce razočarane smo se odpravile na prigrizek v Mcdonalds, potem pa domov.

Sobota, 3. 12. 2016

Ta dan se naj bi šle kopat v Rudas spa, vendar nas je učiteljica vprašala, če bi šle raje drsat, za kar se je odločila večina. Tako smo se zjutraj odpravile drsat na eno največjih drsališč, ki se nahaja v neposredni bližini Trga herojev. Tam smo zares uživale! Vreme je bilo dokaj sončno in drsati

je bilo res zabavno. Drsale smo dobri dve uri, nato pa smo odšle še na božično tržnico, kjer si je večina kupila veliko spominkov. Ta dan smo zaključile z zelo okusno večerjo v restavraciji. To je bilo zaključno presenečenje ene izmed deklet, katere oče je bil lastnik te restavracije. Zadovoljne in site smo odšle domov in se pripravile na jutrišnji odhod.

Nedelja, 4. 12. 2016

Ob 8.00 smo se dobile na železniški postaji in se še zadnjič poslovile od gostiteljic. Malo smo čakale in že se je pojavil vlak, ki nas je popeljal na domačo postajo. Prispele smo pozno popoldne, sicer utrujene, a vesele, da spet vidimo domače obraze.

SREČNA TRINAJSTERICA

Na začetku preteklega meseca se je na šestih kampusih, razpršenih po Angliji, odvijala angleška olimpijada (British English Olympics). Te se nas je, kot prvi iz Slovenije, udeležilo 13 učencev osmih in devetih razredov OŠ Ivana Cankarja Vrhnika. Na dogodek smo se z učitelji pripravljali že 6 mesecev prej. Uprizorili smo dramsko igro, ustvarili pesem a-capella, se učili debatiranja in naredili dve tematsko zahtevni predstavitvi (dodeljene države in aktualne teme digitalnega sveta ter komunikacije v sodobnem svetu).

Glede na to, da smo bili prvič, smo s svojimi dosežki presegli vsa pričakovanja. Povzpeli smo se do polfinala ter zmagali v dveh najtežjih kategorijah na našem kampusu. Skupno smo tekmovali v sedmih kategorijah. A za nas je bil največji dosežek to, da smo temo celotnega tekmovanja (Building Bridges – gradimo mostove) uporabili v praksi, saj smo si ustvarili prijateljstva, ki bodo, saj iz naše strani, trajala za vedno.

Vse to je bilo res »amazing«, če se lahko tako izrazim, a samo tekmovanje, čeprav nam bo za vedno ostalo v spominu kot izkušnja, ki nam je dala veliko, nam ne bi bilo tako všeč, če ne bi vsebovalo vseh ekskurzij, smešnih prigod, diskov in seveda ljudi iz celega sveta.

Da boste lažje razumeli, zakaj je bila to res »the best« izkušnja, vsaj zame osebno, vam bom na kratko opisala naša dva tedna v Angliji. Zaupala vam bom tako organiziran, resnejši del, pa tudi tiste prigode, ki so se nam zgodile spontano, saj so taki trenutki pač najlepši.

Glasba združuje VSE ljudi. To smo spoznali že prvi dan ter nato z vsakim dnem vedno bolj.

Fantje in punce smo bivali v ločenih hišah. Ti sta bili povezani, vsaka pa imela dnevno sobo s klavirjem. Pri puncah je seveda moral biti klavir boleče razglašen, a klavir je še vseeno bil. S fanti smo se dogovorile, da pridejo v prostem času k nam, eden od njih pa naj prinese še svojo kitaro. Tako smo zbrani Slovenci ustvarjali glasbo. Najprej se nam je pridružilo nekaj Mehičank nato pa še vseh petnajst Brazilk. Na koncu druženja smo skupaj plesali, peli, si delili svoje sanje.

Še ena stvar, ki vam jo moram zaupati v zvezi z glasbo in Slovenci ... Na »tekmovanju« talentov smo vse tako navdušili s pesmijo Na soncu od slovenske rock skupine Siddharta, da so si jo vsi nato naložili na telefon in se jo poskušali naučiti peti.

V dveh tednih smo imeli pet ekskurzij; prvo v univerzitetno mesto Cambridge, tri v angleško prestolnico London in eno v rojstni kraj Shakespearja – Stratford-upon-Avon. Zadnja se mi je v spomin utrnila najbolj po labodih, ki smo jih z Mehičani hranili s svojim kosilom.

Najbolj pa je izstopal London. Tu si je marsikdo od nas (če ne noben drug, pa vsaj jaz) ogledal svoj prvi muzikal - Levji kralj. Spoznali smo sistem podzemne železnice, se slikali na legendarnem Abbey Road-u, saj smo imeli svojega slovenskega »Johna Lennona«. Ogledali smo si Britanski muzej in galerijo Tate Modern ter si London ogledali tudi od zgoraj, saj smo se peljali na razglednem kolesu London Eye. Po čistem naključju je celotni slovenski ekipi v McDonald's-u stregla Štajerka.

Kot dokaz, da nas je London res očaral s svojo arhitekturo, neverjetnimi uličnimi umetniki in nasploh s prijaznim vzdušjem, je lahko to, da sta se nam v prvi uri našega prvega obiska Londona

izgubili dve učenki, saj sta slikali kip na trgu Trafalgar Square.

Na našem kampusu je bilo poleg nas še sedemnajst šol iz Mehike, Brazilije, Peruja, Hondurasa, Portugalske, Španije, Italije in Turčije. Na treh disko večerih, ki so se jih udeležile še ekipe iz sosednjega kampusa, pa smo spoznali še edine tekmujoče Slované poleg nas - Ruse in tudi zmagovalne Indijce, ki so se izkazali za neverjetne plesalce.

Tudi ponoči je bilo zelo pestro, saj smo v prvem tednu imeli kar pet požarnih alarmov, vsi so bili seveda povzročeni zaradi »vragolij« fantov (no le en je bil zaradi protokola). Vse pa se je umirilo, ko so zagrozili, da bodo odgovorno šolo poslali nazaj domov v primeru šestega alarma, saj si prezgodnjega odhoda nihče ni želel.

Gradimo mostove med narodi! In res smo jih. Naši na novo zgrajeni mostovi bodo preživel to hudo, bolečo nevihto, ki ji je ime razdalja, saj so ljubezni in prijateljstva močnejša od nje. Podrli se ne bodo nikoli.

HANA MRAK, 9. RAZRED

GIBAMO, USTVARJAMO, ZMAGUJEMO

LJUBLJANSKI MARATON 2016

21. tekaška prireditev, Ljubljanski maraton, je potekala v soboto, 29. oktobra. Ta tekaški praznik vseh rekreativnih tekačev pa je bil letos prav poseben za celo našo šolo, še posebej pa za našo dobitnico medalje – Hano Gabrovšek.

Letos smo prijavili rekordno število učenk (in nekaj malega učencev, kot je že običaj) in sicer kar 82.

Spet so bile najštevilčnejša skupina osmošolke, ki so se za maraton navdušile v šestem razredu in tradicijo nadaljujejo.

Vsi pa smo ponosni na prvo kolajno na maratonu – bron si je priborila Hana Gabrovšek, ki se je prvič udeležila tega tekmovanja, saj ob sobotah igra rokomet in se je maratona letos udeležila prvič.

Nekaj boljših uvrstitev: Arton Avdić, 6. razred (13. mesto), Kaja Gruden, 9. razred (15. mesto), Zarja Rup, 6. razred (19. mesto), Zoja Schlamberger, 8. razred (16. mesto), Kaja Košir, 9. razred (25. mesto), Gaja Schlamberger, 8. razred (28. mesto), Ula Gantar, 8. razred (28. mesto).

V vsaki posamezni starostni kategoriji je bilo preko 200 udeležencev in naše učenke in učenci so zares dobro zastopali našo šolo. Ekipno smo se uvrstili na odlično 6. mesto med 76 šolami.

VODJA EKIPE ZLATA NOVAK

INTERVJU S TEKAČI IN TEKAČICAMI LJUBLJANSKEGA MARATONA

Šestim tekačem Ljubljanskega maratona smo zastavili nekaj vprašanj.

1. Ali treniraš kakšen šport, ki bi ti lahko pripomogel do tvojega rezultata?
2. Ali živiš zdravo in aktivno življenje?
3. Kakšen je bil tvoj dosežek in ali si z njim zadovoljen/-na?
4. Kakšni so bili občutki pred in po tekmi?

HANA GABROVŠEK – DOBITNICA BRONASTE MEDALJE: K mojemu rezultatu so pripomogli treningi rokometu, saj treniram trikrat na teden in vedno zelo veliko tečemo. S svojim tretjim mestom izmed 261 tekmovalcev sem zelo zadovoljna, saj je bila konkurenca zares velika. Pred tekmo sem bila malce živčna, po tekmi pa sem bila zelo ponosna in vesela.

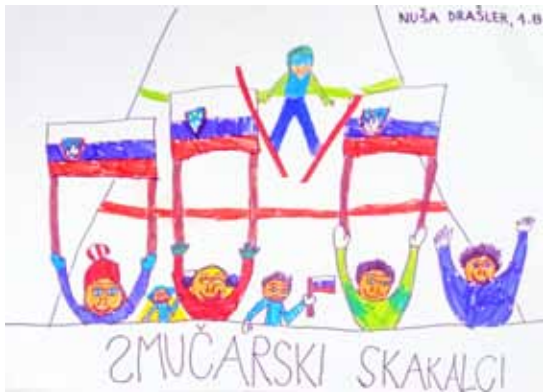
ARTON AVDIĆ: K dobri uvrstitvi so veliko prispevali treningi nogometu na Vrhniki, saj na treningih zelo veliko tečemo. Tudi drugače je moje življenje precej aktivno. Pred tekmo sem bil zelo živčen, po teku pa sem se počutil zelo utrujeno. Kljub temu sem dosegel 13. mesto izmed 143 tekmovalcev. S to uvrstitvijo sem zelo zadovoljen.

NINA ŠUBELJ: Ukvarjam se z atletiko in obiskujem gasilske vaje. Povsod veliko tečemo in to je verjetno koristilo, da sem dosegla dober rezultat, bila sem 62. od 261. S svojim rezultatom sem zelo zadovoljna. Pred tekmo pa sem bila zelo živčna.

SLIKA: Anja Jeraj, 1. razred

SLIKA: Nuša Drašler, 1. razred

KAJA GRUDEN: Ne ukvarjam se s prav nobenim športom, vseeno večino časa živim zdravo in aktivno, so pa tudi trenutki, ko moje početje ni temu niti malo podobno. Zdi se mi, da konkurenca ni bila prevelika, saj sem bila 15. od 261 in to brez treniranja. S svojim rezultatom nisem zadovoljna, saj sem imela še veliko moči, ampak je nisem znala primerno razporediti. To je bilo moje prvo tovrstno tekmovanje in pokazala se je moja neizkušenost. Pred tekmovanjem sem bila živčna, po sami tekmi pa sem občutila manjše razočaranje.

REBEKA BIZJAK: S tekom se ukvarjam zgolj amatersko, živim aktivno in čim bolj zdravo. Letos se mi je konkurenca zdela precej večja kot lansko leto, kljub temu sem bila 62. od 261. S tem rezultatom sem več kot zadovoljna, saj je to moj osebni rekord. Pred tekmovanjem sem občutila malce nervoze, po tekmi pa precej utrujeno, a zadovoljno.

PRIPRAVILI NINA ŠUBELJ IN KAJA GRUDEN, 9. RAZRED.

BOŽIČNO-NOVOLETNI BAZAR NA OSNOVNI ŠOLI IVANA CANKARJA

Vrhnika, 15. 12. 2016 – v četrtek je bilo na naši šoli zelo veselo! Vrata smo odprli na stežaj prav vsem obiskovalcem božično-novoletnega bazara.

Učenci in delavci šole smo se zelo potrudili in svojo ustvarjalnost postavili na ogled tako na odru kot tudi na stojnicah. Slavnostna prireditev se je pričela ob 16.30. uri. Na odru so se zvrstili prav vsi zbori naše šole, od najmlajših Miškolinov in Kuštravcev, do že malo večjih pevcev v zborih Ivanček in Cofki, ter najstarejših ubranih glasov zbora Drumlca. Po sami slavnostni prireditvi je sledila otvoritev stojnic, na katerih se je dalo kupiti marsikaj za vsakdanjo rabo, pa tudi prisrčna božično-novoletna darila. Za pravo praznično vzdušje pa je poskrbel vonj po ravnokar pečenem kruhu in piškotih, pa tudi ostale sladice so bile zares božanske. Med živahnim nakupovanjem in sladkanjem so se na odru zvrstile plesne skupine, učenci ansambelske igre pa so dogajanje popestrili še z živo glasbo s petjem.

Poleg pestrega dogajanja in druženja pa ima božično-novoletni bazar največjo plemenitost v tem, da se vsa zbrana sredstva namenijo šolskemu skladu, le ta pa denarno priskoči na pomoč tistim družinam naših učencev, ki to res potrebujejo. Prav lepo se je zabavati, družiti in ob enem še pomagati človeku v stiski.

NOVINARKE 7. IN 8. RAZREDA OŠ IC

KAKO NAREDIRI ŠKATLICO IZ LESA

14. marec, kakšen dan. V šolo smo prišli z nahrbtnikom, copati in puščico. Mize smo obrnili po dve skupaj in pripravili podloge. Učiteljica nam je razdelila načrte. Začeli smo izdelovati leseno škatlico. Najprej smo vzeli dve veliki in dve mali leseni plošči. Nato je prišla še spodnja plošča in nanjo smo napisali črko D (dno). Najprej smo vse deščice pobrusili z brusilnim papirjem. Nato smo dve pa po dve deščici zalepili ob spodnjo ploščo. Ko se je lepilo posušilo, smo zabili še nekaj žebeljev, da škatlica ni razpadla. Na koncu smo z brusilnim papirjem celo škatlico še dobro pobrusili, da so bili robovi lepo zaobljeni.

Naslednji dan smo v šolo prinesli papirnate servietke. Na njih so bili različni vzorčki. Škatlice smo okrasili s servietno tehniko. Vzorček, ki ti je bil všeč, si ga izrezal, iz njega odstranil obe plasti prtička in nalepil tako, da si na škatlici, kjer si hotel imeti sliko, namazal lepilo in nato prilepil vzorček. Čez vzorček pa si ravno tako namazal še veliko lepila, da se je dobro prijel na škatlico. Škatlice smo pustili v šoli, da so se posušile, naslednji dan pa smo jih vzeli domov.

EMA ERŽEN, 4. RAZRED

Z DOMIŠLJIJO NA POTEPI

KAPLJICA VODE

SLIKA: Larisa Repac, 7. Razred

Pokukala sem iz pipe, padla v kozarec in že me je odplaknilo v ustno votlino in po požiralniku v želodec. Ta se je napolnil kakor kad in vse prijateljice in druge snovi okoli mene smo postale rahlo kisle. V tunelu imenovanem dvanajstnik, se nam pridruži še gospod žolč in zaplešemo. Po plesu sem spet nevtralna. Pot nadaljujemo skozi tanko črevo. V njem je

prav zabavno, saj je zelo dolg in prepleten cevast tobogan. Ta se na koncu razširi in pridemo v debelo črevo. Tukaj se poslovimo druga od druge, saj vsaka izstopi iz črevesja na svojem koncu. Pot nadaljujem po rdeči reki, ki se imenuje krvni obtok. V ledvicah se nam pridružijo še tako imenovane odpadne snovi. Tu pa se pot razdeli. Sama se potovala že po vseh. Bilo je tako...

Prva pot pelje skozi lojnice, ki so skrivni predori iz velikanskega telesa. Odprejo se le, kadar naš velikan gara. Skupaj s soljo in ostalimi snovmi pridemo na plano.

Druga pot je zelo zabavna, saj skupaj z balonarji ogljikovimi dioksidi poletimo skozi velikanova usta ali nos.

Zadnjih dveh poti se velikani sramujejo, ali pa se jim zdita zelo smešni.

Tretja pot gre po sečevodu naravnost navzdol do mehurja. Ta se prav tako polni kot želodec.

Ko je poln, se odpre in po sečnici pridemo na plano rahlo rumenkaste barve in pademo v ogromno jezero.

Tiste kapljice, ki pa niso dovolj hitre, gredo naprej po črevesju. Nato pristanejo na zelo hitrem vlaklu, ki z vso hitrostjo drvi in na koncu iztiri v isto jezero kot kapljica na tretji poti.

ANDRAŽ NOVINŠEK PETROVČIČ, 8. RAZRED

VESOLJSKA

SLIKA: Mia Žnidaršič Potrebuješ, 3. Razred

PRAVLJICA O ZLATEM TELIČKU - STRIP

AVTORJI IZ 5.A: MARIN SVIT RZBINIČ, TAJ TOMŠE, JAKA MRAVLJAK, AMBROŽ MRZELJ

LJUDSKA PRAVLJICA FIŽOLČEK JE POČIL - STRIP

AVTORJI IZ 5.A: JON ORAČ ISTANIČ, GAŠPER CERK, ALJOŠA KRAŠEVEC, FILIP TELBAN, KRISTIJAN VUJNOVIČ

KUHARSKI KLOBUČEK

Poveznil sem si kuharski klobuk na glavo in postal najboljši kuhar na svetu. Zdaj sem najboljši in odprl sem restavracijo. Vsako leto grem na svetovno tekmovanje kuharjev. Tam sodniki ocenjujejo, če smo skuhali dobro hrano. Na tekmovanju moramo pripraviti točno določeno hrano. Moja specialiteta so sicer ribe. V moji restavraciji imam vedno veliko gostov. Rad sem kuhar, pa čeprav to ni moj poklic, je moj hobi.

MARK AMBROŽ, 3. RAZRED

SOMBRERO

SLIKA: Lara Voljč, 4. razred

Živijo! Jaz sem klobuk Bili. Kupil me je Gal. On obožuje glasbo, prav tako kot jaz. Moji najljubši instrumenti so harmonika, kitara in ropotuljice. Gal je izvrsten pri igranju na instrumente. Je pa tudi dober plesalec. Živiva v leseni hiši, ki je sicer bolj skromna, a mi je vseeno všeč. Ne zamudiva nobenega plesnega ali glasbenega festivala. Pogosto tekmujeva in tudi zmagujeva. Jaz sem zelo živahen in poskočen klobuk. Obožujem nastope. Včasih z Galom nastopava tudi na glavni ulici, igrava in pleševa.

BART OGRIN, 3. RAZRED

ČAROVNIŠKI KLOBUK

Dober dan, ime mi je Čarli. Čarovnik Jure me je kupil v trgovini s čarovniškimi pripomočki. Prijel me je in si me poveznil na glavo. Všeč sem mu bil in me je kupil. Že naslednji dan me je odnesel v cirkus. Tam so bili levi, žirafe, povodni konji in konji. Tudi klavir in harmonika sta bila tam. Potem sva z Juretom nastopila. Jure me je vzel z glave in me odložil na mizo. Kar iznenada je iz mene potegnil zajca, potem pa robček in iz robčka je pričaral golobe. Nato je vzel čarobno palico in pričaral karte, ki jih je menjal iz ene roke v drugo. Za nama so nastopile živali. Nekatere so skakale, druge tekle, letale ali plezale. Jaz sem jih občudoval z Juretove glave. Po predstavi me je Jure odnesel domov.

ŠPELA VOLJČ, 3. RAZRED

PASTIRSKI KLOBUČEK

SLIKA: Julija Košir, 4. razred

Ime mi je Cvetko. Nosi me prijazen pastirček. Rad imam njegovo glavico, ker je vedno čista. Narejen sem iz usnja in blaga. Imam pa čarobno moč, ki prihaja iz rožic zataknenim za trakom klobučka. Rad pričaram veselje. Tudi sam se rad smejim in pojem. Živim s pastirčkom visoko v gorah v majhni koči.

BRIN BERKOPEC, 3. RAZRED

IZA ŽELI SPREMENITI SVET

Iza si želi spremeniti svet tako, da bi bilo manj smeti, zato ločuje odpadke in reciklira. Želi si tudi, da ne bi bilo morilcev in bi bil na svetu mir. Spremenila bi roparje v dobre ljudi, ki bi radi pomagali. Rada bi, da bi bili vsi prijatelji, zato se trudi biti do drugih prijazna in miroljubna. Iza bi tako spremenila svet.

IZA ZRNEC, 3. RAZRED

SLIKA: Cvetlična greda 3. b. razreda

TEODOR ŽELI SPREMENITI SVET

Jaz želim spremeniti svet tako, da bi dal prijazne ljudi na en konec Zemlje, poredne pa na drug konec Zemlje. Poredni ljudje bi se tistem koncu poskušali poboljšati, tisti drugi ljudje bi pa pisali, brali, se učili in počeli še kakšne druge zabavne stvari.

TEODOR BRAČKO, 3. RAZRED

DRUŽINSKE IN PRIJATELJSKE ZGODBE

MOJ BRAT SEBASTJAN

SLIKA: Gaja Frank Bogataj, 5. razred

Jaz dobro vem, kako izgleda, če imaš brata, še posebej, če je ta starejši. Seveda sem na to včasih gledal drugače kot danes ...

Mojem bratu je ime Sebastjan in je sedem let starejši od mene. Ko sem bil star tri leta, sva se igrala policiste. Bila je zelo naporna igra, vsaj zame. Sebastjan me je namreč zvezal, ker sem bil ropar. Za povrhu pa sem bil dovolj majhen, da me je lahko stisnil v posteljni predal in me tako zaprl v zapor. Tam sem bil, dokler me nista rešila mami in ati. Dobro se spomnim, kako huda je bila mami. Z bratom si takrat nisva bila kaj dosti naklonjena, a danes je vse drugače.

Letošnjo zimo sva šla s Sebastjanom smučat na Stari vrh. Sneg je bil že zelo mehak in zrinjen na velike kupe. Bil je najin zadnji spust in brat me je opozoril, naj vozim previdno. Ubogal sem ga in izbiral gladke smučine. A ravno Sebastjan ni bil dovolj previden, zadel je v velik kup snega in padel na obraz v sneg. Zelo sem se ustrašil zanj, saj je kar ležal v snegu. K sreči ni bilo

hujšega, le očala so ga po nosu opraskale do krvi. Sebastjan ne bi bil Sebastjan, če mi ne bi rekel, da naj doma povem naslednjo zgodbo: jaz naj bi se mirno peljal po smučišču, ko mi je neki gospod zapeljal čez smučī. Začel se je jeziti name, kje vozim, moj brat pa mu je rekel, da ni celo smučīšče njegovo in da mora tudi on gledati, kje smučā. Gospod pa se je razjezil in Sebastjana udaril po nosu, ta pa mu je vrnil in ga butnil v rebra, nato pa sva oddrvela po smučīšču.

Moja pripoved doma je bila tako prepričljiva, da mami, ati, babi in dedi še vedno mislijo, da je bilo vse res, a le midva s Sebastjanom pozna resnico.

Zdaj se z bratom zelo dobro razumeva, čeprav je toliko starejši od mene in vem, da bo odslej vedno tako.

ANDRAŽ NOVINŠEK PETROVČIČ, 8. RAZRED

MOJA SESTRA ESTERA

Predstavila vam bom svojo najstarejšo sestro Estero. Stara je 21 let in živi v Kopru, kjer študira management. Obiskuje tretji letnik, poleg študija pa se uči še italijanščino in dela v trgovini z oblačili. Je precej visoka in suha. Rjave lase ima pristrižene do ramen, tudi oči ima rjave barve. Je pametna, pridna, vesela in delovna oseba. Hitro se razburi zaradi malenkosti. Stanovanje, v katerem živi, si deli s še eno sostanovalko. Oddaljeno je le nekaj minut hoje do morja, kar ji je zelo všeč. To je tudi meni všeč, saj jo med počitnicami velikokrat obiščem. Tudi ona med vikendi pride k nam, vendar bolj poredko, saj je zelo zaposlena. S sestro Estero se zelo dobro razumem kljub veliki razliki v letih.

DEBORA KOCIPER, 8. RAZRED

SLIKA: Gašper Cerk, 5. razred

MOJA SESTRA HANA

Moji sestri je ime Hana. Stara je skoraj dve leti in je enajst let in pol mlajša od mene.

Po značaju se mi zdi zelo pogumna in pametna. Velikokrat je tudi zelo prijazna. Zna že veliko stvari, ki so za otroka njene starosti pretežke. Je tudi zelo odločna in trmasta. Zelo težko se jo ustavi, če želi kaj doseči. Rada se igra s sestavljančkami in spušča po toboganu. Rada skače tudi po trampolinu. Nerada si umiva lase in si jih češe.

Za svojo starost je precej velika in zdravnik pravi, da če bo rastle še tako naprej, bo bila visoka meter in petinsedemdeset centimetrov. Bomo videli.

BART PONIKVAR, 8. RAZRED

SLIKA: Ana Kovač, 9. razred

MOJ BRAT GAŠPER

Teče leto 2017 in moj brat je star 10 let. Kar nekaj časa je že minilo, odkar sem ga prvič videla.

Bil je sončen in vroč julijski dan. Skupaj z očkom, babicama in dedkoma smo odšli v ljubljansko porodnišnico na obisk k mami in bratcu. Komaj sem čakala na ta dogodek. Mami in oči sta mu izbrala ime Gašper. Ko sem ga končno zagledala, sem bila najsrečnejša sestrice na svetu. Bil je tako majhen in nebogljen, pa tako srčkan, da sem ga na vsak način hotela vzeti v naročje. Prav ponosna sem bila, ko so mi ga dovolili pestovati. Od takrat naprej sva bila nerazdružljiva. Kar naprej sem ga nosila naokoli, ga božala, vozila v vozičku na sprehod ... bila sem najbolj

ponosna sestrice in nestrpno čakala, da malo zraste, saj sem si zelo želela njegove družbe, skupne igre ... In da mu seveda kot starejša sestra povem, kaj vse še ne zna in sem mu za vzor.

Z leti sva postajala starejša in vedno bolj samostojna. On ima svoj krog najboljših prijateljev, jaz pa svoj. Kadar sva sama, se seveda še sedaj rada igrava in druživa, čeprav se vedno težje

dogovoriva, kaj bi rada počela. Saj veste, jaz sem punca, on pa fant. Potem je vmes posegla še tehnologija - telefoni in računalniške igrice, ki ga je seveda takoj prevzela, mene pa to ne zanima. So trenutki, ko se zelo lepo ujameva, pa tudi trenutki, ko se pričkava, včasih tudi malo »stepeva«. Zaradi vseh šolskih in popoldanskih obveznosti ne preživljava več toliko časa skupaj kot nekoč. On najraje igra nogomet s prijatelji, jaz pa počnem kaj ustvarjalnega. Včasih mi gre tudi precej »na živce«, še posebej kadar mi utruja z igranjem na računalniku, ki je na srečo ali pa na žalost v moji sobi. Takrat mu včasih v jezi rečem tudi kaj žaljivega. Kadar pa se zgodi, da sva po več dni ločena, spoznam, kako močno ga pogrešam in si enostavno ne predstavljam, da ne bi imela svojega mlajšega brata. Vseeno pa se mi malo toži po časih, ko sva bila mlajša, ko sva imela več prostega časa in sva več stvari počela skupaj.

ANA CERK, 8. RAZRED

MOJA SESTRA ANA

Moji sestri je ime Ana. Stara je 12 let in hodi v 6. razred.

Moja sestra je prijazna, a zna biti tudi zelo tečna. Velikokrat se skupaj igrava. Skupaj se tudi veliko presmejiva. Dostikrat se sicer tudi skregava, čeprav še sama ne vem za kaj. Če sem žalostna, me zna potolažiti. Velikokrat ji zaupam reči, ki jih staršem ne bi nikoli. V šoli je odlična, jaz pa ne, zato zna biti to kar precej nadležno, saj se zaradi tega dostikrat spreva. Zelo rada tudi barva in ustvarja.

Imam jo zelo rada, čeprav včasih razmišljam, kako bi bilo, če ne bi imela sestre. Verjetno bi bilo zelo dolgočasno, saj se z nikomer ne bi mogla pogovarjati in smejeti, kaj šele skregati.

NIKA JEREBIC, 8. RAZRED

MOJA SESTRA RINA

Moji sestri je ime Rina in se šola na Srednji oblikovni šoli v Ljubljani. Zelo zelo rada riše.

S svojo sestro imam kar dober odnos. Kdaj pa kdaj se sicer tudi skregava. Zelo rada riše, vendar je pri temne smeš preganjati. Rada riše predvsem zase. Čeprav je kdaj lena, rada igra košarko in pri tem je kar dobra.

Na začetku se s svojo sestro nisem bil ravno srečen, zdaj pa je vedno bolj prijazna in se vedno manj kregava.

ANEJ JURJEVIČ, 8. RAZRED

MOJA SESTRA NEŽA

SLIKA: Učenci NIS-a, Obrazi

Moja sestra je Neža in je stara 19 let. Bolj je podobna očetu kot mami, tako po izgledu kot po karakterju. Na Nizozemskem študira pravo, vendar se ji ni potrebno veliko učiti. Je zelo odločna in preprosta. Večino stvari, ki se jih loti, ji uspejo. Zelo rada se družijo z drugimi in hodi teč. Kot sestra je prijazna in ustrezljiva. Kadar je doma, mi velikokrat naredi domačo nalogo. Zelo dobro se razumeva. Včasih pa se tudi ne razumeva, saj sva si zelo različna.

TINE KUSTEC, 8. RAZRED

MOJ PRIJATELJ JAKOB

Moj najboljši prijatelj je Jakob. Star je 12 let. Skupaj sva bila že zadnje leto v vrtcu, vendar takrat nisva bila najboljša prijatelja. Najboljša prijateljca sva postala sedaj, v 6. Razredu.

Jakob ima kratke svetle lase in temno zelene oči. Je zelo prijazen in vse mu lahko zaupaš. Zelo rad izdeluje iz lesa in papirja. Rad bere pustolovske knjige. Skupaj izdelujeva veliko različnih stvari. V prostem času se zelo rada druživa in vesela sva, da se lahko vidiva tudi med vikendi. Skupaj hodiva na verouk in na namizni tenis. Če je vreme lepo, streljava z loki. Oba sva zelo dobra v streljanju v tarčo.

Mislím, da je dobro imeti prijatelja ob sebi, ker ti lahko pomaga in lahko mu zaupaš skrivnosti. V življenju moraš imeti prijatelje. S prijatelji se lahko tudi skregaš, vendar le za kratek čas, potem

se pogovoriš in prijateljstvo se lahko nadaljuje. Prijatelj ti stoji ob strani v dobrem in slabe, vedno je rad s teboj.

DAVID ZIMŠEK, 6. RAZRED

MOJA PRIJATELJICA VITA

Predstavila bom svojo najboljšo prijateljico Vito. Ko sva bili še na bivši šoli, še nisva bili najboljši prijateljici. Sedaj, ko pa sva postali šestošolki, sva se zelo »zaštekali«. Vesela sem, da je tako, saj je Vita zelo dobra prijateljica.

Vita je stara enajst let. Ima svetle lase in čudovite modro zelene oči. Vita je precej nagajiva in se rada hihita, vendar ji lahko vse zaupaš in je zelo dobra poslušalka. Tudi z darilci je pozorna! Ampak pri njej mi je najbolj všeč to, da kadar sem žalostna, me s svojim smehom prav začara in začnem se smejati še sama. V hipu me potolaži.

Ko sva bili še na prejšnji šoli, sva se vedno podpisovali s kraticami. V. J. je Vita Jakše in V. J. je Valentina Jelovšek. To je učiteljico zelo begalo, nama pa se je ta domislica zdela zelo zabavna.

Mislím, da je prijateljstvo eno najpomembnejših izkušenj v življenju, zato ga moramo zelo ceniti.

VALENTINA JELOVŠEK, 6. RAZRED

MOJA PRIJATELJICA VALENTINA

Moja prijateljica je Valentina Jelovšek. Je prava prijateljica, saj ji lahko zaupaš številne skrivnosti, ki pa jih obdrži zase. Stara je enajst let in živi na Drenovem Griču.

Med nama je največja razlika ta, da ima ona starejšega brata, jaz pa mlajšo sestro. Zaradi tega kdaj pa kdaj preide med nama tudi do nesoglasja. Vendar se kaj hitro pobotava.

Je živi slovar angleščine, poleg tega pa tudi zelo dobra glasbenica. Že štiri leta igra klavir v glasbeni šoli na Vrhniki, šest let pa trenira balet. Zaradi vaj pride pozno domov, zato se lahko druživa le med vikendi in v šoli.

Z njo se zelo rada družim, saj je zabavna in zelo dobra sogovornica. V vsakem človeku vidi kaj lepega. Zelo rada potuje, tako kot jaz. Rada ima tudi naravo in živali. Od vseh živali najbolj obožuje mačke. Zato ima dve tudi doma, Kiaro in Doro. Ima pa tudi morskega prašička Valterja.

Pravi prijatelj se pokaže takrat, ko ga najbolj rabiš. Vreden je več kot kupe zlata. Denar porabiš, pravi prijatelj pa ti ostane za vedno.

DOROTEJA PUŠ, 6. RAZRED

MOJ PRIJATELJ TIAN

Moj dober prijatelj je Tian Kranjec. Všeč mi je, ker ima enak priimek kot Robert Kranjec.

S Tianom vsak dan greva skupaj iz šole. Med hojo se pogovarjava o marsičem. Enkrat sva se celo sprla, a sva kaj kmalu ugotovila, da se je nesmiselno prepirati zaradi malenkostnih stvari. Jaz sem mu celo zaupal, katera punca mi je všeč in da mi je malce nerodno, ko sem v njeni bližini.

Moj prijatelj je kdaj tudi malo tečen, vendar je vseeno moj prijatelj, saj mu lahko zaupam velike skrivnosti.

MATEJ DRAŠLER, 6. RAZRED

MOJA PRIJATELJICA ZARJA

Moja najboljša prijateljica je Zarja. Je zelo majhna in po obrazu ima pegice. Kljub temu da je stara devet let, torej je kar dve leti mlajša od mene, se vseeno dobro razumeva.

Zarja je moja sosedka in tudi sošolka moje mlajše sestrice Tine. Velikokrat je kličemo tudi Mala. Je vesela, smešna in razigrana. Skupaj s Tino in Zarjo se zelo zabavamo. Pred časom smo se odločile, da bomo organizirale dobrodelni tek. Povabile smo vse sosede, ki so tekli okoli naše krožne ulice. Zbrale smo veliko denarja in z njim smo kupile veliko hrane za živali v zavetišču. Nato smo se odpravili na obisk v zavetišče, kjer so se nam oskrbniki lepo zahvalili. Videle smo mucke, ki jih na žalost nismo smele božati, smo pa zato lahko božale zelo prijaznega psa. Zarjina mami nas je tudi fotografirala in o nas in o dobrodelnem teku napisala članek, ki je bil objavljen v časopisu. Skupaj smo doživele še marsikatero prigodo.

Prijatelji se mi zdijo zelo pomembni, saj bi bilo življenje brez njih zelo pusto, dolgočasno in žalostno. Zelo sem vesela, da imam prijatelje in upam, da sem tudi jaz ostalim dobra prijateljica.

ZALA JENKO, 6. RAZRED

MOJA ZLATA MAMI

Mami, zelo te imam rada, ker si prijazna. Všeč mi je, kadar spečeš okusne piškote. Hvala, ker mi pomagaš in me velikokrat objameš. Najboljša si pa takrat, ko mi rečeš, da me imaš rada. Všeč mi je tudi, da imam najboljšo sestrico in bratca, ki ga rada cartam. Hvala, ker delaš odlična jajčka. Res te imam rada.

NUŠA PETKOVŠEK, 3. RAZRED

MOJA NAJBOLJŠA MAMICA

Mami, hvala, ker mi pereš, sušiš in likaš oblačila. Zelo me rada objameš in zvečer mi rada daš poljubčka. Pomagaš mi pri nalogah in mi razložiš, če česa ne razumem. Hvala, ker ste mi za rojstni dan pripravili veliko presenečenje. Vesela sem, ker mi pripraviš hrano in me pelješ v šolo. Si prijazna in zelo uživam, kadar skupaj kolesariva. Ti si moja najboljša mami na celem svetu.

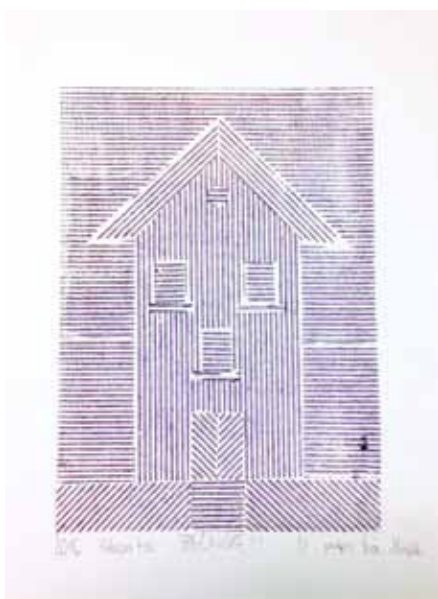
EMA STARMAN, 3. RAZRED

SLIKA: Val Polajnkó, 1. razred

KAKO POSTATI PAMETNEJŠI

SLIKA: Eva Mivšek, 6. razred

HIŠICA NA DREVESU

Sedaj, ko živim na vasi, je veliko možnosti, da s prijatelji skupaj ustvarjamo. Tako smo čez poletje s prijateljema Joštom in Žanom ter mojim bratom Petrom izdelali čudovito hišico na drevesu.

Najprej smo naredili načrt in izračunali, koliko lesa bomo potrebovali. Šli smo k našemu dedku, ki nam ga je dal in ga razrezal na prave dolžine. Pripeljali smo ga na kraj, kjer naj bi stala naša hišica. Jošt in Žan sta prinesla žebelje ter kladivo. Bili smo neverjetno usklajeni, vsak je vedel, kaj mora narediti, da bo prav. Medtem smo odšli še na morje, zato se je delo za čas ustavilo. Nato smo z delom veselo nadaljevali. Hišica je počasi dobivala svojo podobo in bili smo zelo veseli. Ob večerih smo kurili ogenj, na katerem smo pekli hrenovke. Pri tem smo se zelo zabavali, hkrati pa smo bili ponosni na svoj dosežek. Ob ognju smo se veliko pogovarjali in se smejali.

Vsak dan smo naredili več in počitnic je bilo kmalu konec. Zadnji teden smo zbili skupaj še vrata in tako je bilo naše bivališče popolno. V njegov prostor smo postavili še klop. Zadnje večere pred začetkom šole smo tako preživljali v naši hišici, se pogovarjali ter pekli hrenovke. Tako se je začel pouk in naša hišica sameva, le vsake toliko se pri njej dobimo in se zabavamo ter se spominjamo brezskrbnih dni.

Vsi smo zelo veseli, ker nam je brez pomoči staršev uspelo narediti, kar smo si zamislili. Tako komaj čakamo naslednje počitnice, da bomo lahko spet uživali v naši 11. šoli na hišici.

URŠA KRIŽ, 6. RAZRED

MOJA II. ŠOLA

Moja 11. šola se dogaja na naši parceli. Leži daleč od mesta in vasi. Ta šola nima ne elektrike ne vode. Vseeno pa je v njej vedno zanimivo, saj lahko počnem, kar hočem. Skoraj.

Tam mi nikoli ni dolgčas. Ko raziskujem, se vedno naučim kaj novega. Naučil sem se zakuriti ogenj. Na njem sem pekel hrenovke in skoraj stopil svoje natikače. Naučil sem se tudi mešati malto. Postavil sem tudi ograjo, ki se je žal podrla. Čez dan plezam na najvišjo bukev, se vozim s samokolnico in skačem s triciklom. Do večera raziskujem grapo. Ko se zmrachi, naravi oživi, slišim lisjaka, sovo, jelena; najraje slišim polha, ki ga hočem tudi uloviti. Takrat pripravim na drevesu pasti, seveda pa jih ne pozabim namazati z žganjem. Ponoči hodim gledat od drevesa do drevesa, če se je mogoče kateri že ujel. Vmes kurim ogenj, se igram, včasih pa tudi zadremam. Naslednje jutro se začne nov dan, z njim pa tudi nove dogodivščine.

V to šolo hodim zelo rad. V njej se bom še veliko naučil. Čeprav brez petic, jo bom zaključil kot odličnjak.

LUKA VIDMAR, 6. RAZRED

PROSTI ČAS V NARAVI

Moja enajsta šola sega v obdobje, ko sem imela komaj pet let. Živo se spominjam poletja, tistih vročih dni, ki smo jih jaz, brat in sosedovi hčerki, Tina in Sara, preživljali pri sosedovih ali pa pri nas na dvorišču.

Tistega poletja smo bili vsak dan skupaj ter se igrali. Kar smo bili majhni, smo si velikokrat iz vojaške cerade nad toboganom ali pod češnjo naredili šotor ali bunker. Vsak dan smo tako preživeli do poznega večera. V šotor smo prinesli preprogo in blazine. Sosedovi so imeli tudi napihljiv bazen. Kopali smo se, lovili in škropili drug drugega. Obmetavali smo se tudi z vodnimi balončki. Bilo je krasno. Včasih smo se šli skrivalnice. Ko je bilo res vroče, smo lizali sladoled ali pili bezgov sok. Ko se nam je zahotelo guganja, smo šli v bližnji sadovnjak, kjer je bila na močni veji jablane pritrjena doma narejena gugalnica. Zelo sem se rada gugala na njej, saj mi je guganje dajalo občutek, da letim.

Zvečer smo velikokrat opazovali zvezde. Radi smo pekli krompir in koruzo ter se pogovarjali ali strašili z različnimi zgodbami.

Vsi so zdaj že v srednji šoli, samo jaz še obiskujem osnovno šolo. Toda med poletjem se še vedno večkrat dobimo in uganjamo vragolije. Veliko se naučim od njih. Pa ne matematike ali slovenščine!

ULA TELBAN, 6. RAZRED

RIBIŠKA

Če bi moral izbrati svojo najljubšo dejavnost, bi bil to ribolov. Moja enajsta šola se odvija v ribiški družini Vrhnika. Tam preživim svoj prosti čas. V jezeru lovim krape in male ribice. Ko jih ujamem, sem vesel. Ogleдам si jih, jih slikam ter spustim nazaj v vodo.

Največ se naučim od starejših ribičev, ki lovijo zraven. Rad jih opazujem.

Moja najtežja ujeta riba je bil krap, tehtal je kar pet kilogramov, še danes sem ponosen na ta ulov. Najdaljša pa je bila ščuka, ki je merila pol metra.

Neponovljiv dogodek pa se mi je zgodil, ko sva s stricem prišla gledat in opazovat druge ribiče. Dva ribiča sta lovila iz čolna. Videla sva, kako jima je uspelo ujeti soma. Ko so ga stehali, je tehtnica pokazala 70 kg. A spustila sta ga nazaj. Doma sem se pohvalil, da sem videl veličastnega soma. Bili so mi kar malo nevoščljivi.

PATRIK PETROVČIČ, 6. RAZRED

MOJA II. ŠOLA SREDI MESTA

Moja 11. šola se odvija pred blokom in to večinoma poleti. Nepozabno je bilo tudi zadnje poletje. Na travi pred blokom ali na igrišču smo igrali nogomet. Igrali smo se tudi skrivalnice, in sicer najraje zvečer, ko je bilo vse skupaj zaradi teme bolj zanimivo. Bolj poredko, večinoma dopoldne, pa smo se igrali vodne igre, ki so trajale do kosila. Šli smo na igrišče, do pipe. Napolnili smo vodne balončke in se z njimi obmetavali. Škropili smo se tudi z vodnimi pištolami. Plezali smo na drevo, igrali badminton, spuščali vodno raketo, pri čemer smo vodo zajeli iz potoka. Namesto s pokrovčkom smo luknjo zatesnili z gumijastim nastavkom, ki se je privil na zračno tlačilko. Potem smo dali plastenko na cev, ki je stala na travi. Pritiskali smo na tlačilko toliko časa, dokler pritisk v plastenki ni bil prevelik. Takrat je plastenka zletela v zrak. Igrali smo tudi košarko, tenis in namizni tenis.

Nekega dne pa sem razmišljal, kaj bi lahko s sosedi delal bolj zanimivega. Spomnil sem se, da bi lahko prodajali limonado. Potem ko sem kupil modre plastične kozarčke za pijačo, smo pred blok prinesli dve mizici. Limonado smo potem tudi prodajali. Vsakemu mimoidočemu, ki se je odločil

za nakup, smo po želji dodali še led ali sladkor. Da se limonada ne bi segrela, smo jo hranili v hladilni torbi. Prodali smo ogromno kozarčkov po 50 centov, tako da smo na koncu zaslužili res lepo vsoto denarja.

Moja 11. šola mi je bila všeč, saj sem se družil s sosedi in delal veliko koristnih ter zanimivih reči.

MATIC RIJAVEC, 6. RAZRED

SLIKA: Sara Koprivec, 2. razred

SMUČARSKA JUNAKINJA

Zame je junaško dejanje tisto, ko te nekdo reši pred nevarnostjo. Ali pomaga pri stvari, ki ti ne gre od rok. Junaki so gasilci, reševalci in me drugim tudi starši. V otroških letih mi je veliko težav pomagala pretrpeti mami. Menim, da junak ne more biti vsak, saj moraš biti vedno pozoren in neustrašen.

Moje junaško dejanje je potekalo lani. Bile so zimske počitnice. Z družino zelo radi smučamo, zato smo

odšli na smučišče v Italijo. Vožnja je bila dolga, a naposled smo prišli na Kronplatz. Bili smo v apartmaju. Tam smo bili kar pet dni. Vsak dan smo uživali. Zadnji dan pa je oči predlagal, da se preizkusimo v težji progi. Kot običajno sta se sestra in mami strinjali. Jaz pa sem samo pokimala. Tako smo odšli. Imela sem zelo mehke noge, komaj sem stala na smučeh. Bilo me je strah. Oči je rekel, da mi bo pomagal. Peljala sem se za njim, v dolgih "vijugah". Skupaj sva naposled premagala moj strah.

Videla me je vsa družina in vsi so bili ponosni name. Počutila sem se kot zmagovalka.

ELA LAH, 6. RAZRED

PREMAGANA TREMA

Jaz mislim, da je junak tisti, ki je pogumen. Mislim, da nisi pravi junak, če si samo domišljaš, da si pogumen. Razmišljam o junaškem dejanju, ker moram o tem napisati spis. Niti ne vem, kaj je pravo junaško dejanje. Junake sem videla samo v filmih. Meni se ni pripetilo še nič junaškega. Pisala bom o trenutku, ko sem se jaz počutila junaško.

Junaško sem se počutila pred enim tednom. Bilo je v glasbeni šoli, na nastopu z violino. Igrala sem Vivaldijev koncert, ki je zelo hiter in zahteven. Ima zahtevne pasaže in je nenehno v gibanju. Dolgo sem ga vadila in nastop je uspel. Ampak to je bil moj drugi poskus. Prvi nastop z isto skladbo sem imela že v decembru in na žalost se mi je popolnoma ponesrečil. Zgodilo se je nekaj zelo nenavadnega. Po prvih taktih sem se ustavila, obrnila sem se h korepetitoriki in nikakor se nisem mogla zbrati, da bi skladbo nadaljevala. Obrnila sem se proti občinstvu, se priklonila in odšla z odra. Učiteljica mi je predlagala, da poskusim še enkrat z notami, a se nikakor nisem več mogla zbrati.

Na uri je bila učiteljica zelo huda. Določila mi je nov datum nastopa in naložila dodatne vaje za spomin in koncentracijo. Vedela sem, da bo to odločilen nastop. V petem razredu so skladbe že zelo zahtevne in dolge, vse pa se je treba naučiti tudi na pamet. Pri uri in doma gre gladko, na odru pa se pojavi trema in prsti ne ubogajo več tako kot prej.

Na drugem nastopu me je bilo zelo strah. Komaj sem premagovala tremo, noge so se mi tresle in roke sem imela potne. Vendar sem se nekako zbrala in skladbo odigrala od začetka do konca brez ustavljanja. V eni pasaži so se mi prsti malo zapletli, a nisem popustila.

Ko je bilo vsega konec, so me preplavila čustva. Bila sem ponosna nase, da mi je uspelo premagati strah. Vesela sem bila, da sem vztrajala in zbrala pogum, da še enkrat stopim na oder. Počutila sem se junaško.

KAROLINA BAGARIČ VUJANIČ, 6. RAZRED

MAČJA PAMET

Pogum je dobra lastnost, a je v prekomernih količinah tudi nevaren. Tako se lahko zgodijo nesreče, kakršna se je zgodila tudi meni.

Dogajalo se je nekega poletnega dne, ko je zrak dišal po pokošeni travi in sonca ni zakrival niti en samcat oblček. Bil je dan, ko smo dobili novo mucko. Bila sem najsrečnejši človek na svetu. Mucka je bila velika za komaj dober decimeter in njena tigrasta dlaka je bila puhasta. Bila je

zaupljiva in zato sem jo lahko naučila loviti kobilice. Ob lovljenju kobilic sva se obe zelo zabavali, ko je mucko naenkrat pritegnil pisan metulj, ki je priletel mimo. Letal je okoli njene glave in odletel okrog hiše. Mucka pa za njim. Tekla je proti cesti in se sredi ceste tudi ustavila in lovila metulja. Na koncu ulice sem na enkrat zagledala avtomobil. Ker ga muca ni videla, sem se pognala v tek v strahu, da se ji ne bi kaj zgodilo. Pritekla sem do ceste, se vrgla pred mucko in skušala pobegniti na drugo stran ceste. A bilo je prepozno in avto je oplazil mojo nogo. Edino, kar sem slišala je bilo muckino mijavkanje, nato ni bilo ničesar. K sebi sem prišla šele na urgenci. Nogo sem imela v mavcu. Sestrica mi je povedala, da je z muco vse v redu. Zdravnik pa je hotel, da eno noč še ostanem na opazovanju. To se mi je zdelo prav carsko, ker sem bila prvič na urgenci. Ko sem prišla domov, so se mi vsi podpisali na mavec in vse se je srečno končalo.

Naučila sem se, da ne bi smela tako hitro reagirati in prekašati svojega poguma.

TIA KLEMEN, 6. RAZRED

BRODOLOM

Dogajalo se je pred dvema letoma na morju. Jaz, Iona, moja mami, soseda Lejka in njena hči Talija smo skupaj preživljale poletne počitnice.

Nekega jasnega dne smo se odpravili na plažo. Odločili smo se, da gremo z gumijastim čolnom do bližnjega otoka. Vse potrebne stvari smo dali v čoln in začeli veslati. Šlo nam je odlično in že smo se veselili prihoda na otok, ko je kar naenkrat začelo rahlo deževati. Začelo nas je zebsti. Veslanje je postajalo vse težje in tudi valovi so postajali večji in večji. Pripravljalo se je k nevihti. Dež je začel podati še močnejše. Videli smo strele in močno je grmelo, vleklo nas je na odprto morje. Mlajšo sestrico je postalo strah in začela je jokati. Nenadoma je prevrnilo čoln. Mami je najprej poskrbela zame in mojo sestrico. Morali smo zasilno pristati na skalah. Naredili smo zasilno zavetje iz čolna. Zelo nas je zeblo in bilo nas je strah, kaj se bo zgodilo. Soseda Lejka je poizkušala plezati po skalah, a so bile preveč ostre. Začeli smo klicati na pomoč, a vse za manj. Videli smo nekaj ljudi in jih poizkušali priklicati, a nas niso slišali. Na obali nas je končno slišal neki človek in poklical reševalni čoln. Ker se z reševalnim čolnom niso mogli dovolj približati obali otoka zaradi ostrih čeri, so nas z reševalnimi obroči enega po enega spravili na čoln. Tam so nam

dali brisače in nas varno prepeljali na kopno.

Moja sestra je celo noč bruhala, meni pa se je to zdela prav zanimiva izkušnja.

INJA GROZNIK, 6. RAZRED

SLIKA: Rene Vujnačić, 1. razred

BODIČASTA ZGODBA

Meni pomeni junaško dejanje, da nekemu pomagaš, narediš dobro delo in premagaš svoje strahove. Zame so junaki gasilci, reševalci, policisti in vsi ostali, ki pomagajo drugim.

Zgodilo se je lani poleti, ko smo imeli piknik. Praznovali smo moj rojstni dan. Oči je pekel slastno meso na žaru, starejša sestra pa je spekla domači kruh. Ni manjkala mamina

slastna sadna torta, katero imam najraje. Z drugo sestro sva spekli orehovo rolado in čokoladni kolač. Otroci smo se veselo igrali okoli hiše, odrasli pa so se pogovarjali in sedeli na vrtu. Tekali smo po bližnjem gozdu in na jasi ob drevesu našli majhnega ježka. Imel je poškodovano zadnjo desno nogico. Prijela sem ga s pomočjo smrekovih vej in ga odnesla domov. Doma smo mu s pomočjo staršev oskrbeli nogico. Pripravili smo mu prostor, da bo lahko počival. Poskrbeli smo tudi za hrano in ga pustili samega, saj je bil ves prestrašen. Naslednji dan sem ga šla pogledat in mu pregledala ranjeno nogico. Ponovno sem mu jo oskrbeli. Vsak dan je bil manj prestrašen in lahko sem ga tudi pobožala. Zelo sem se navezala nanj. Nogica je bila iz dneva v dan bolje. Bolečina je izginila in tudi rana je bila komaj vidna. Ježek je vedno hitreje in brez težav tekal. Starši so me začeli opozarjati, da ga moram vrniti v naravo, kamor spada. S težkim srcem sem se opogumila in ga izpustila. Hudo mi je bilo, da ježka ne bom več videla.

Vesela sem bila, da sem naredila dobro delo, ker sem rešila majhnega ježka in da se je vse dobro izšlo. Zato dejanje sem bila tudi pohvaljena. Pri tem so mi pomagali mami, oči in sestri.

MANCA MARINČ, 6. RAZRED

SLIKA: Sara Mišič, 1. razred

SANKAŠKA NESREČA

Junaki so zame tisti ljudje, ki nekemu pomagajo, ga rešijo težav. To so gasilci, policisti, vojaki, reševalci in navadni ljudje. Gasilci ti prihitijo na pomoč, ko zagori, policisti zapirajo slabe ljudi. Vojska se bori tudi zate in za ostale. Reševalec ti prihiti na pomoč, če si ranjen. Tudi čisto navaden človek te včasih lahko reši. Lahko prihiti in te reši, ne da bi vedel, kdo si. To so zame junaki.

Moja junaška zgodba se začne na sankanju, ko sem bila stara sedem let. Z bratom sva se sankala in nenadoma sva zadela ob kamenje. Vrglo me je s sank. Padla sem na levo koleno. Bolelo me je. Po nekaj dnevih sem začela šepati. Poslali so me v bolnišnico. V bolnišnici so takoj rekli, da imam vodo v kolenu. Tam sem bila en teden. Potem je prišel dan, ko smo se odločali, ali bo potrebna operacija. Zdravnik je po dolgem razmisleku le odločil, da operacije ne bo. A vseeno se nisem smela ukvarjati s športom. Morala sem hoditi k fizioterapevtu. Včasih sem vaje delala tudi doma, da bi spet lahko skakala, se igrala ... Na koncu sem to le premagala, ampak še zdaj me včasih boli koleno.

Sama sebi sem se zdela junakinja, saj sem vztrajala pri tem. Ne vem, če me je še kdo videl tako. Včasih pa se mi zdi, da bi bila tista operacija potrebna.

EMA GRČAR, 6. RAZRED

MOJE DRUGO JUNAŠKO DEJANJE

Zame so junaki tisti, ki nekemu pomagajo v stiski, ga pomirijo, junaki pa so tudi tisti, ki nekoga rešijo pred smrtjo. Junaki so gasilci, ki pogasijo požar, rešijo človeka. Policisti, ki ulovijo roparje, jih aretirajo, ki varujejo ljudi pred kriminalom. In junaki so še reševalci, ki rešijo ljudi pred smrtjo ali ko pomagajo ljudem s fizičnimi bolečinami. Moji junaki pa so tudi moja mami, ki me vedno ščiti in obvaruje, moj oči, ki vsak dan, tudi ob sobotah, dela in nas oskrbuje, in moj brat, ki mi pomaga pri delu za šolo. Ampak tudi jaz sem naredila nekaj junaškega.

Zgodilo se je lani, maja, ko sem imela mavce na obeh nogah. Mavce pa sem imela na nogah zaradi operacije ahilovih tetiv. Ko sem snela mavce, je bilo, kot da bi se še enkrat učila hoditi. Bilo je zelo težko in naporno. Po stopnicah sem hodila zelo težko. Čez nekaj časa pa je postalo lažje. Lažje pa je postalo zaradi vseh vaj, ki sem jih delala. Po petih mesecih pa sem hodila skoraj normalno. Problem pa je bil, da sem levo stopalo obračala navzven. Ko pa sem stopalo poskušala zravhati, me je zelo bolelo. Vsi so mi govorili, naj stopalo obrnem navznoter. Bilo je zelo težko in boleče. Mislila sem si, da mislijo, da to ne boli. Čez čas sem premagala bolečine in stopalo sem zravnila. Takrat sem se počutila, kot da zmorem vse. Bila sem zelo navdušena in srečna.

Nato sem spoznala, da so mi vsi hoteli dobro in da so vedeli, da boli, ampak so me spodbujali, ker so v sebi vedeli, da mi bo uspelo. In mi tudi je.

ALISA EMRIĆ, 6. RAZRED

MOJA LAŽ

Moja največja laž se je zgodila takrat, ko sem se zlagal glede ocene. To se je zgodilo lansko leto, zlagal pa sem se zaradi ocene pri slovenščini.

Tisti dan sem bil vprašan slovenščino. Vedel pa sem, da ne bom dobil lepe ocene, saj se nisem skoraj nič učil. In res, dobil sem nezadostno. Zelo sem bil jezen glede tega, vendar si po eni strani kriv tudi sam. Kaj se pa nisem učil! Ko sem prišel domov, sta me starša vprašala, če je bilo v šoli kaj novega in zatrdil sem, da sem pri slovenščini dobil oceno štiri. Seveda sta bila starša tega zelo vesela. Vendar veselje ni trajalo dolgo. Nekako nisem mogel držati zase, zato sem povedal resnico. Bilo je težko, vendar sem ob tem čutil veliko olajšanje.

Od takrat naprej se svojim staršem nikoli več ne zlažem glede ocen. To je res grda navada.

NEJC KARBA, 8. RAZRED

VAJE Z METRONOMOM

Spomnim se, da sem se nazadnje zlagal pri uri harmonike.

Učitelj mi je naročil, naj doma vadim harmoniko z metronomom. To je naprava, katera ti določa hitrost, s katero preigravaš melodijo. Vendar sem sovražil metronom, saj mi je šel zelo na živce. Zato doma nisem vadil z metronomom in mi zato tudi ni šlo tako dobro. Ko sem imel naslednjič vajo, mi seveda ni šlo tako kot bi mi moralo iti. Zato učitelj ni bil zadovoljen, jaz pa sem mu ves čas zatrjeval, da sem doma vadil z metronomom. To svojo laž sem v tistem letu ponovil še kar neakjokrat.

Vedel sem, da ni prav, vendar si nisem upal povedati resnice, čeprav sem vedel, da mi učitelj ne bo storil nič žalega. Vedel sem tudi, da učitelj ve, da doma nisem vadil z metronomom, vendar ni rekel nobene.

TIM GORENC, 8. RAZRED

PISANJE POROČILA

Po navadi se ne lažem. V življenj sem se zlagal le malokrat in moje laži so bile zelo majhne.

Nekega večera me je poklicala sošolka. Ura je bila že čez pol deveto zvečer. Takrat sem bila malce nejevoljna in utrujena in to je bil razlog, zakaj sem se tistega večera tudi zlagala. Naslednji dan smo morali predstaviti poročilo. Sošolka ga še ni naredila, še huje, sploh ni vedela, kako naj ga naredi. Prosila me je, naj ga ji pošljem, da bo videla, kako naj pripravi svojega. Takrat sem se zlagala, da ga tudi jaz še nisem dokončala in ga ji zato ne morem poslati.

Resnica pa je bila popolnoma drugačna – svoje poročilo sem imela zgledno pripravljeno, vendar si v tistem trenutki nisem želela tega deliti s sošolko, zato sem se zlagala.

NEŽA JAPELJ, 8. RAZRED

SLIKA: Žan Oblak, 3. razred

LAŽNI FACEBOOK

Moja največja laž je bila, ko sem se zlagala, da nimam facebooka.

Nekega dne sem se v knjižnici odločila, da si bom sama ustvarila facebook profil. To sem storila kljub temu, da so temu moji starši nasprotovali. Ko sem to naredila, sem se počutila zelo grozno. Bila sem zelo jezna nase. Najhuje pa mi je bilo to skrivati pred starši. Enkrat mi je sošolka predlagala, da se popolne pogovarjava po facebooku. Ves čas sem se bala, da me bodo starši izsledili, zato sem svoj profil obiskovala zgolj v knjižnici. Strah me je bilo tudi zato, ker je imel tudi oči svoj facebook profil in bi me lahko izsledil, kljub temu da sem se jaz predstavljala pod lažnim imenom.

Nekega dne pa sem se končno odločila, da staršem razodenem resnico. Povedala sem vse od začetka do konca. In na koncu niti ni bilo tako hudo, kot sem pričakovala. Za nameček pa sem lahko svoj facebook profil tudi obdržala.

PETRA PERNARČIČ, 8. RAZRED

KAKO PRIDOBITI PODPIS STARŠEV

Pri pouku smo dobili domačo nalogo, vendar je doma nisem naredil.

Naslednji dan je učiteljica pregledovala naše delo, ker pa je nisem naredil, sem dobil podpis. To se mi je zgodilo prvič. Mami tega nisem in nisem hotel pokazati, zato sem se domislil zvijače. Sklenil sem, da z brisalco pobrisal besedilo o manjkajoči domači nalogi in napišem: PREGLEJ SE ZA UŠI! Temu naj bi sledil še podpis staršev. Mama je res podpisala obvestilo, jaz pa sem ga ponovno pobrisal in napisal starega o manjkajoči domači nalogi. Naslednji dan je učiteljica pregledovala podpise in ni prav nič posumila. Kljub temu da moja laž ni bila odkrita, se vseeno zavedam, da je bila to zelo velika laž.

LUKA VIDMAR, 6. RAZRED

PRIKRIVANJE DOBRIH OCEN

Ni lepo lagati, ampak kdaj se je pač vseeno treba zlagati.

Bil je lep dan in prišel sem iz šole. Zadovoljen sem bil, ker sem dobil petico. Na kar sem se na poti domov domislil, da se bom s svojimi starši malce pošalil. Sklenil sem, da jim bom rekel, da sem namesto petice dobil dvojko. Zgodilo se je ravno tako, kot sem napovedal. Starši so me

zaradi dvojke kregali in njihove jeze ni bilo ne konca ne kraja. Meni je bilo sicer zelo smešno, staršem pa prav nič. Teden za tem pa je jeza dosegla svoj višek. Starši so preko eAsistenta prejeli sporočilo, da sem dobil petico. Starša sta bila šele sedaj zares jezna in sta me pošteno oštela, kljub temu da sem dobil petico.

Naučil sem se, da se ni lepo šaliti na tak način. Rezultat moje potegavščine je bil ta, da sem bil za nekaj dni v priporu, poleg tega pa so mi vzeli še telefon. Bil sem žalosten.

TOM HUDIN, 6. RAZRED

LAŽNI TRENING

Bil je lep sončen dan, ko sem zaključil s šolo in prišel domov. Bil sem popolnoma utrujen in mislil sem, da mi bodo odpadle noge. Za povrhu vsega pa me je mami še poslala na trening nogometa. Mami sem hotel prepričati, da ne bi šel, pa je rekla, da moram iti in pika.

Ko sem prišel do igrišča, sem videl, da so že pričeli s treningom. Ker sem bil čisto preveč utrujen, sem se raje odpravil do prijatelja. Igrala sva vse mogoče igrice. Ko pa je bila ura osem, sem se odpravil domov. Na hodniku me je že čakala mami in me vprašala, kje sem se zadržal tako dolgo. Odvrnil sem ji, da smo podaljšali trening. Ker mi mami ni verjela, je poklicala trenerja, vendar se ji ta ni oglasil.

Moja mami je vseeno izvedela za resnico. Sledila je kruta kazen – tri tedne sem bil brez tablice in telefona.

NIK KASTELIC, 6. RAZRED

NA POMOČ! POTREBUJEM NASVET!

KAKO DO BOLJŠEGA ODNOSA S STARŠI

Imam problem in želela bi, da mi pomagaš. S svojimi starši se ne razumem ravno najbolje. Od mene pričakujejo, da vse postorim jaz, čeprav imam še brata in sestro. Poleg tega sem vsega kriva jaz. Prosim, da mi vsaj nekako pomagaš z nasveti, kako zgraditi boljši odnos z njimi.

Mojca Kralj

Živjo, Mojca!

Začel bi rad z dejstvom, da so v družini tovrstne težave skoraj neizogibne. Iz pisanja sicer ne morem sklepati, kako slabi so tvoji odnosi s starši, a ti lahko mirne duše povem, da se s časom stanje izboljša. Svetoval bi, da se s starši pogovoriš. Odkrito povej, kako se počutiš, kaj te moti ... Starši zanj marsikaj razumeti, čeprav se ti mogoče ne zdi tako.

Strokovnjak za odnose s starši

KAKO PREMAGATI STRES

Imam problem, ki ga že dolgo želim rešiti, a mi ne uspeva ravno najbolje. Sicer imam lepe ocene, vendar sem pred vsakim testom, spraševanjem in podobnimi zadevami zelo živčna. To ne pomeni, da imam »malo zdrave treme«, ampak da se komaj premikam zaradi stresa, čeprav sem se dovolj učila. Preprosto nisem dovolj samozavestna, pa čeprav si govorim, da vse to zmorem.

Prosim, pomagaj mi, drugače se bom utopila v stresu.

Stresnež

Pozdravljen, Stresnež!

Tale tvoj problem ni prav nič novega. Živčnost se bo čez čas porazgubila. Če se spomnim svojega šestega razreda, lahko z mirno vestjo povem, da sem bil pred vsakim spraševanjem ali testom zelo živčen. Sedaj, ko sem v devetem razredu, pa sem precej bolj umirjen. Izkušnje te naredijo močnejšega. Problem lahko rešiš tudi tako, da si pred tovrstnimi preizkusi umiješ roke pod mrzlo vodo. Lahko tudi zapreš oči, dihaš počasi in misliš na to, kako ti bo pisanje šlo dobro.

Doktor Nirvana

PLESNE PRISILE

Moja težava je v tem, da me starši silijo, da hodim na plesne vaje. To mi sploh ni všeč. Ples je stvar, ki jo najbolj sovražim. Fizioterapevt mi je dejal, da bi za moje noge bilo dobro, da bi hodila na kakšne borilne veščine ali pa na plesne vaje. Mami mi sploh ni dala nobene izbire. Ko sem ji rekla, da bi raje hodila na borilne veščine, je rekla, da to lahko počnem v svojem prostem času, kar pomeni, da ples smatra kot »obvezno šolsko dejavnost«. Da ne govorim o tem, da mi je za plesalca izbrala največjega piflarja! Kaj naj naredim?

Nekdo Pač

Hello, Nekdo pač!

Zelo si me presenetila s svojim problemom, saj večina deklet zelo rada pleše. Moj nasvet je, da se še enkrat odkrito pogovoriš s svojo mamo in ji poskušaš ponovno razložiti. Pri pogovoru

poizkušaj predstaviti tehtne trditve, zakaj nočeš več hoditi na ples. Če to ne bo delovalo, lahko ubereš novo taktiko. Poizkušaj s tem, da rečeš, da tudi tvoje prijateljice hodijo na borilne veščine in morda bo mama popustila. Lahko pa začneš jokati in na obraz pričaraš izraz razočaranja in obupa, saj bo mogoče delovalo. Pa srečno!

Skrivnostni plesalec

BRATSKE TEŽAVE

Imam težave s svojim mlajšim bratom. Ves čas mi nagaja. Tudi z zobno pasto mi je že namazal kljuko. Res ves čas teži! Kot da sem mu kaj hudega storila! No, ja, je že res, da mu tudi jaz kdaj malo ponagajam, a vseeno. On vedno prvi začne. Prav rada bi bila z njim prijateljica, lepo bi se z njim pogovarjala in igrala, pa ne gre in ne gre. Prosim, pomagaj!

Obupana sestra

Živjo, obupanka!

Ja, tudi sama imam brata in tudi on mi rad kdaj ponagaja. To sicer ni tako hudo kot pri tebi. Svetujem ti, da za začetek poizkusiš s kakšnim sladoledom. Na primer po šoli ga povabi na sladoled in se z njim poizkusi pogovoriti. Povej mu, da ti ni všeč, da se tako obnaša do tebe. Ampak bodi previdna, to mu povej umirjeno in ne zadirčno in napadalno. Lahko poizkusiš tudi z njegovimi hobiji. Če se rad vozi s kolesom, ga poprosi, da ti pokaže, kako to gre in morda lahko poizkusiš to tudi sama. Če nič od tega ne bo vžgalo, pa se morda lahko pogovoriš s starši ali s starimi starši, teto, stricem ... Verjemi, če je brat mlajši, se bo s časoma tudi umiril in prav lepo se bosta razumela. Morda p o s t a n e t a nerazdružljiva prijatelja. Upam, da ti bo uspelo. Držim pesti zate!

Pomočnica 112

SLIKA: Janez Jerina, 1. razred

BESEDE SE SPLETAJO V STIHE

KRANJSKA LILJA

Sama,
na praznem kranjskem polju
odpira cvetove bela lilija.
In sredi prostranega polja za človeško oko in roko
dviguje svoje liste zvedavo v nebo.
Prelepa bela lilija tiho umira.
Iz nje iztiska vse življenje,
ki še v cvetovih rdečih ostalo je
S koreninami v kamniti zemlji
ustavlja se še eno zaščiteno srce.
In na krvavih tleh pod evropskim soncem,
sredi prostranega polja cveti in ugaša
bela lilija.
V bedi in v težkem zraku
na praznem kranjskem polju
sama
sama
sama
sama
sama
sama
sama
sama
sama
sama

MATIC ŽUST ŠPRAH, 9. RAZRED

PESEM

Iste nevihte divjajo nad našimi glavami.
Ista noč vzbuja v nas strah.
Isti pohlep nas žene naprej.
Isto Sonce slepi nam oči.
Iste zvezde nam kažejo pot
in so botre nedolžnih otrok.

Istih otrok, istih ljudi.
Istih otrok, istih ljudi.

Različnosti so nas razklale.

MATIC ŽUST ŠPRAH, 9. RAZRED

SVETU

Grobove že kopljejo nam,
mladim umetnikom!

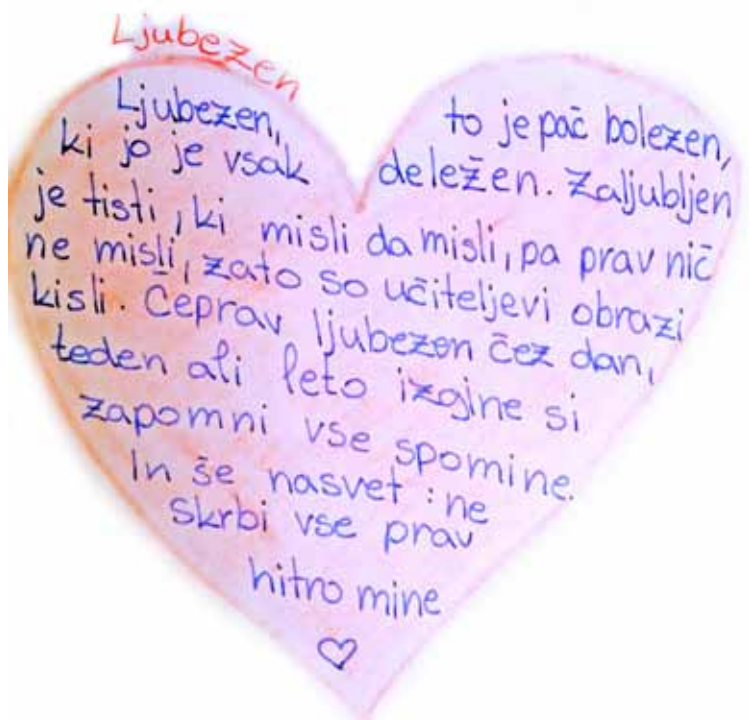
Njim manjka razuma,
in manjka jim sanj.
Zato NAM jih kradejo –
a vse bo zaman.

JAN JELOVŠEK, 9. RAZRED

KAJ JE LJUBEZEN?

Ljubezen je, ko se dva,
ki nočeta imeti otrok,
pogovarjata to tem,
kako bi jim dala ime.

MATIC ŽUST ŠPRAH, 9. RAZRED

SLIKA: Tadeja Golić, 8. razred

MARIONETA

Vsako esenco tvojega uma berem kot poezijo.
Vse vem.

Želiš si stran, pobegniti pred katastrofo.

Strah te je.

Pred menoj si gola, vseh skrivnosti razodeta.
Strah te je in hočeš stran, nekam drugam.

Vse vem.

Vpiješ v tiho noč, nihče te ne sliši.

Umiraš iz vdiha v vdih,

postajaš moj najljubši mrlič.

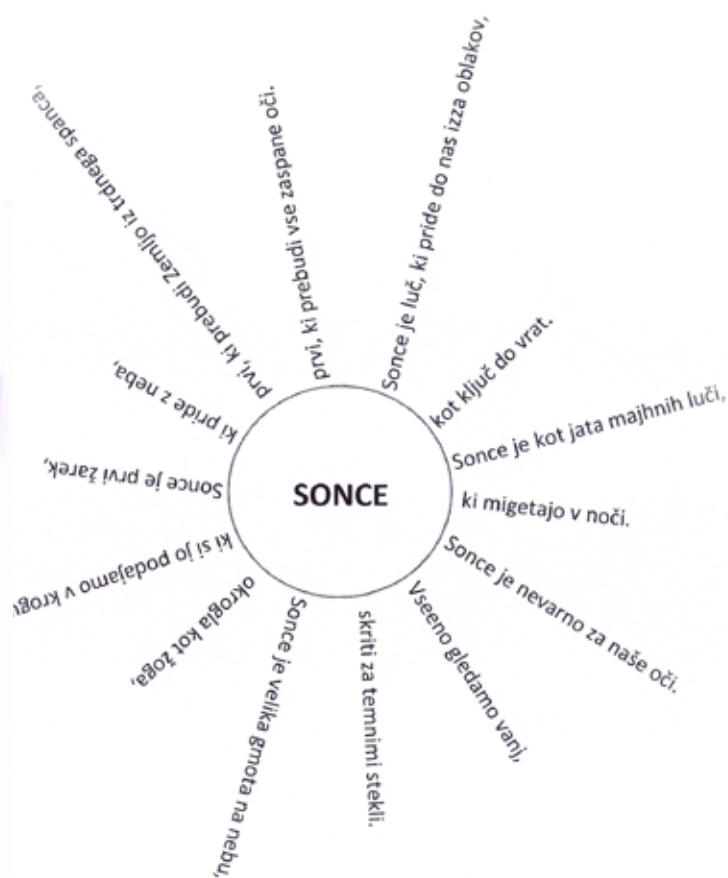
Strah te je.

Vem za vse poteze, vsak korak.

Ti si moja marioneta,

jaz s tabo se igram.

MATIC ŽUST ŠPRAH, 9. RAZRED

SLIKA: Sara Babnik, 8. razred

SLIKA: Ana Cerk, 8. razred

SLIKA: Liza Anamari Jelovšek, 3. razred

LJUBEZEN

Ogovorila si me prijetno,
skoraj prevzetno:
začutil toplino sem sočno, poletno.

Oči diamantne,
mameče so zrle meni v obraz:
pozabil sem dihati tačas.

Srce mi je vztrepetalo,
izginil mi je glas,
ko gledal v pramene tvojih sem las ...
Mi navdušenje vso je stopilo na obraz,
za to da sem te prestrašil,
sploh potreben bil ni glas ...
Predolgo sem te občudoval:
lepotico,
prekrasno zlatico.

Prekleto, Jan!
Uničil si dan,
ki naj bi bil lepši od najlepših sanj.

JAN JELOVŠEK, 9. RAZRED

PRIJATELJSTVO

Prijateljstvo je smeh, zabava
ljubezni polna je narava.
Moč in volja vije smeh,
da ogenj gori v pečeh.
Ne glede na to katerega spola si
naj ljubezen zažari,
naj ljubezen v srcu bije
in se vate zlije.
Prijatelj zdaj postaneš ti
konec pesmi naj zaspi.

IVA M., ZARJA G., ZARJA K., TINA J., NEŽA G., TAJA G.,
PATRICIJA G., EMA E., 4. RAZRED

POVODNI MOŽ

Urška prevzetna, lepa in fina,
prav čedna bila je deklina.
Blo ji ni para,
ker bila je tko zala.

Nekega ne, na plesišču pod lipo,
pristopi še Urška, ki vsa je v krču.
In ko so se luči prižgale, so plesat šle vse
ljublanske postave.

A ob zvoku cimbal, bobnov, kitare
se Uršika zala niti malo ne zgane.
V klopi sedi ter mirno molči.

Ko že vsega mladeniča odvrne,
se prva zvezda na nebu utrne,
pristopi mladenič, vitek in slok,
lepo je opravljen, od glave do nog.

Ko pride do Urške, jo prosi za ples.
Ona ga vzame čisto zares.
Mož Urško prevzame,
ker urne ma pete in ritem ujame.
Ko plešeta, se treska in bliska,
da utihne orkester,
množica pa nič več ne vriska.

Nenadoma ju ogrnejo temni oblaki.
»Po tebi je Urška!«,
se posvetilo je Ljubljančanki vsaki.
Tudi Urška želela je počiti,
si noge želela je spočiti.

A njen soplesalec vrtel jo je
kar naprej in naokrog,
da bila je prepotena do glave,
da ne omenjam njenih žuljastih nog.
Nazadnje sta se še na robu Save trikrat zavrtela
in v njene sive valove zgrmela.

ADAM RUS, 8. RAZRED

SLIKA: Nina Janša, 3. razred

STRIC GOOGLE

Le on je tisti, ki vse ve,
kako te najdem, kdo je kje.
Odgovore na vse ima,
najde ti prijatelja.

Ves svet se z mano zavrti,
knjige, zvezki, le kaj bi mi?

Všečke vse povprek delim,
včasih tudi z njim zaspim.

Kaj knjige, saj tablico imam.
In igrice že vse poznam.
Vse bliska, skače in buči,
dokler se mami ne razjezi!

Adijo Google in še kdaj,
nad mano zdaj je policaj!
Sesat in brisat žene me,
tu Google ne pomaga, NE!

GAJA FRANK BOGATAJ, 5. RAZRED

DERBI

Začenja se nova nogometna sezona,
jutri v mesto prihaja Barcelona.
Messi je še vedno njihova ikona,
bo tudi letos njegova strelska krona.

Igrišče je zelena travnata preproga,
igralce čaka zahtevna naloga.
V katerem голу bo končala žoga,
bo odločila leva ali desna noga.

Tekma je prava loterija,
navijače je zajela euforia.
Meni srce bije za RONALDA,
naj bo Realova petarda.

Na koncu je publika vesela,
vsaka glava je ostala cela.
Odločila sta dva RONALDOVA STRELA,
zmagovita naša je tabela.

FILIP TELBAN, 5. RAZRED

VRHNIKA

Prelepo je mesto Vrhnika,
ker ravno tukaj sem doma.
Tukaj je lepo
in vedno prekrasno je nebo.

Gledaš sem in tja
in res je prelepa Vrhnika.
Tukaj žalost se konča,
res je prelepa Vrhnika.
Tu okoli veliko je dreves
in dvakrat letno
se zakuri kres.

Tukaj se veselje nikoli ne konča,
res je prelepa Vrhnika.

ŠPELA DOMINIČ, 4. RAZRED

SLIKA: Lana Gašpirc, 2. razred

ZAPLANA

Na Zaplani je krasno,
ker je skoraj vedno jasno.
Nad Vrhniko leži,
kjer nebo se hribov drži.
Razgledni stolp, Rupnikova linija
in Napoleonov vodnjak,
so znamenitosti,
ki rad jih vidi vsak.
Na Zaplani je res lepo,
ko ptički zapojo.
Tudi psi se tu igrajo
in se radi imajo.

EVA KOZOLE, 4. RAZRED

VRHNIKA

Vrhnika je moje mesto,
moje mesto od nekdanj.
Vse od Verda do Podlpe,
to je naš prelepi kraj.

Tu Ljubljana izvira,
tukaj Cankar je doma,
na vrhu hriba stolp stoji,
z njega pogled na Vrhniko žari.

DAJANA BOJANIČ, 4. RAZRED

SLIKA: Učenci NIS-a, Pokrajina

LESNO BRDO

Lesno Brdo,
to je lepi kraj.
Tam je lepo
in vedno mirno.

Tu je narava še čista,
čeprav je na hribu kamnolom,
ki vedno dela rom-pom-pom!

ŠD Dren je narava in športna zabava.
Otroci tja hitimo,
da treningov ne zamudimo.

Šola pa pri nas ni le grom,
je kar gasilski dom.
Vsi se učimo,
da petke dobimo.

KAJA NOVAK, 4. RAZRED

DRENOV GRİČ

Drenov Grič je res lep kraj,
zame je prelepi raj.
Okrog so vasice majhne in velike,
so gozdovi in poti,
kjer se vsak lahko sprosti.

Imamo šolo in igrišče,
tam si vsak zabavo išče.
Otroci tečemo kar tja,
kjer je športni park doma.

Gasilski dom nam dobro služi,
če požar je,
se gasilec tam takoj pridruži.

Naši gasilci mladi,
so bili že na olimpijadi.
Imamo tudi vodo čisto, zdravo,
na vrtu pa še
sadje in tudi zelenjavo.

NEJC ZALOKAR TAVŽELJ, 4. RAZRED

SLIKA: Ema Mrzelj, 8. Razred

Ema Šiprak Kerčmar, 1. razred

MOJA SOBA

Ko pride čas za pospravljanje moje sobe,
včasih kar smrdim od lenobe.
Smeti v košu imam po kile,
kdaj pa kdaj so pa banane gnile.
Posmrkani robci sem in tja,
na tleh še najmanj zvezka dva.
Pisal na mizi na stotine,
živa rekreacija Hirošime!
V sredini sobe bobni stojijo,
na povštrih pa se pršice gojijo.
Po stenah razmetane so nalepke in slike.
Temu neredu nikoli ni pike.
Naš robotski sesalec se je skoraj zadavil,
ko je malo manjkalo,
da bi kable na tleh prebavil.
Ponekod po kotih tudi školjke,
najde se tudi majcene rolke.
Če bi si kdaj pospravil sobo,
od sklanjanja rabil bi umetne kolke.
Čeprav kdaj pa kdaj malo pospravim tu in tam,
še vedno izgleda, kot da v sobi ne živim sam.

LAN GABRIJELČIČ, 7. RAZRED

MOJA SOBA

Moja soba je malce razmetana,
a zato tudi zelo razigrana.
Oblačila kar po tleh,
na mizi sto stvari.
A malo mene briga,
kako ta stvar stoji,
saj je moja soba,
bo taka kot se meni zdi.
Papirčki na polici, bomboni v omari,
nekaj na tleh je polito.
A malo mene briga,
če ni vse ulito,
saj je moja soba.
Bo že taka, kot jo hočem jaz.
Včasih pa pod prisilo, ki jo imenujem mami,
hitro v red se soba spravi.

LARISA REPAC, 7. RAZRED

SLIKA: Ana Cerk, 8. Razred

POSPRAVLJENA SOBA

Kdor v tej sobi živi,
naj mojo pohval dobi!

V koritu raste rdeči mak,
v košaro je postavil vlak.

So knjige prav lepo zložene,
police čisto so zložčene.

Kristalno sveti se preproga,
na pravem mestu tudi žoga.
Omara je pospravljena,
domača naloga takoj opravljena.

Za to sobo pa zagotovo vem –
moja je, vam kar takoj povem!

NEŽA ALIČ, 7. RAZRED

POSPRAVLJENA SOBA

Ta soba je last nekoga,
ki z veseljem starše uboga.
V omari vse obleke zložene,
po tleh ni smeti nobene.
Okna kot solza svetijo se,
da prekrasen razgled se odpre.
Postelja lepo postлана je,
pisana miza kar sveti se.
Knjige lepo zložene na polici,
pred oknom žvrgolita ptici.
V šolski torbi zvezki so,
z nalogo narejeno vso.
Na mizi odprt učbenik je,
saj se ta nekdo hoče naučiti,
kako pesem narediti.
Ta soba kar sveti se!
Kaj? Pravite, da je moja?
O ne, na žalost ne.
Moja pravo nasprotje je,
kar pripelje do naslednje pesmice.

MARUŠA JESENOVEC, 7. RAZRED

PERESNICA

Oranžna, rumena in barvica zelena.
Brisalec nalivniku pomagalec,
kuli v zvezek napiše dve nuli,
škarjam pa želodec kruli.
Nekaj si želijo rezati,
papir pa si ne upa drezniti.
Peresnica ti pomaga pri domači nalogi,
svinčnik in barvice ima na zalogi.

BOR BOŽNIK, 4. RAZRED

REKLAMA

Kakšna čast, da prevzemam to oblast!
Imela bom pisano oddajo,
z naslovom »Delamo galamo«.
Igrajo že kuhar Jože,
ki najraje kuha rože.
In slikarka Metka,
na njeni glavi je baretka.
Pa seveda mala Tina,
ki ji pravimo malina.
Kdo pa še igral bo?
Kdo odločal bo?
To seveda ste prav vi,
pokličite na en, dva tri!
Ne bo vam žal, verjemite,
Telefon vzemite in
številko zavrtite.
Veliko sreče vam želi Ekipa 1,2,3!

NEŽA HABIČ, 5. RAZRED

SLIKA: Tia Seljak, 8. razred

SNEŽINKE

Snežinke padajo z neba,
otroci rečejo hura,
veseli so, ker zdaj sneži.
Kepati začeli so se vsi.

Mama peče nam piškote,
radi imajo tovrstne dobrote.
Ko zunaj sneži,
topel čaj jim zadiši.
Ko spijejo ga vsi,
ponovno kepat se jim mudi.

LARA ZIDAR, 4. RAZRED

MORDA TUDI ...

Morda tudi drevesa
imajo svoja nebesa,
kjer se spočijejo,
si glavo umijejo.
Morda tudi riba,
ki čez vodo šiba,
se utruji
in se na morsko dno zgrudi.
Morda tudi žirafa,
ki je visoka kot dva batiskafa,
ima mladičke,
za njih skrbi kot za iskrive ptičke.

JAKA ČERNETIČ IN IVA MRAK, 4. RAZRED

DELFINO NINO IN DEDEK MINO

Delfino Nino
gre z Borisom v kino.
Ta Boris je dedek Mino,
ki nastopal bo v tem kinu.

Naslov kinu je Medvedek Tino.
Tinu v kinu je življenje zelo fino.
Peče potice potem krvavice
pa pečenice in hrenovkice.

Zdaj, ko bo konec kina,
se bo prikazal dedek Boris Mino.

LUNA NAGODE, 4. RAZRED

RIBA IN KAČA

Bila je mala ribica,
klicali so jo Bibica.
Prišla je domov in
rekla jov, jov, jov.

Prišla je kača ropotača
in c, c, c zaropotala.
Nato prišla je strupenjača
in jo odgnala.

ANEJ MAUČEC, 4. RAZRED

MALA MUCA

Bila je velika zima,
pred hišo me je čakala muca fina.
Muco k sebi sem vzel,
Da bi jo v hiški jo pogrel.

Muci Mleko sem nalil,
da bi njen trebušček poln bil.
Klopčič volne sem ji dal,
da bi z nji se poigral.

Ko sva se s klopčičem poigrala,
me je malo popraskala.
Rekel sem si, saj ni nič hudega,
se bova igrala nekaj drugega.

A muca se je hitro utrudila
in se v klopčič spremenila,
Svoje učke je zaprla in
v sanje se zazrla.

KRISTIAN VUJNOVIČ, 5. RAZRED

POREDNI ŠKRAT

Ti, ti, ti, škrat,
okrogel kosmat.
V gozdu se skriva,
pot nam prekriva.

Le dolgčas mu je,
ne dela nalašč!

Borovnice nabira
in traparije študira.

Podaj mu roko,
zabavno nam bo,
če skupaj odkrivamo
skrite poti.

Z roko v roki,
v gozdu po poti,
nov svet se odkriva,
pojdiva!

Se spomnim,
kako je včasih bilo.

Ko smo hodili po gozdu,
ko je dala roka roko.

MIA PIVK, 5. RAZRED

KOKODESA IN ČARODAJŠ - NADALJEVANJE

ČARODAJŠ: „4. NASVET STANE 4 ZLATA JAJCA. TO JE NAJBOLJŠI NASVET, KAR TI JIH LAHKO DAM. ČE ŽELIŠ POSTATI PESNICA, SE MORAŠ POTRUDITI. PREMISLI, KAR ŽELIŠ POVEDATI IN NAJDI RIME.“

KOKODESA JE UPOŠTEVALA NASVET IN NASTALA JE TALE PESMICA.

KOKODESA: „KOKO, KAKO JE TO LEPO,
DA VSI NA SVETU SE SNUBIMO.
ZELO VŠEČ MI JE KOKORIKO
NA STENI IMAM NJEGOVO SLIKO.
Z NJIM PIŠČANČKE BI IMELA
IN RADA BI ŠE KAJ ZAPELA.“

NANA KOSTANJEVEC, 2. RAZRED

PESEM-PESMICA

KAJ JE MALA STREHA? STREŠICA.
KAJ JE MALI ZVONEC? ZVONČEK?
KAJ JE MALA VEJA? VEJICA.
KAJ JE MALA TABLA? TABLICA.
KAJ JE MALA KORUZA? KORUZICA.
KAJ JE MALI LONEC? LONČEK.

TAJA VIRNIK KASTELIC, 2. RAZRED

PESEM

PUSTI MUCA, PUSTI MACA,
PUSTI RACA, BODI MIŠ.
ČE ŽE MISLIŠ BITI ZAME,
PA TAKOJ ME ULOVIŠ.
ČE ME RES BOŠ ULOVIL,
BOŠ DELAL ZAME, BOŠ IZZIV.

URŠKA PETRUŠA MOHAR, 2. RAZRED

IZŠTEVANKA

PIKA POKA, PIKA POK,
ŽENI KRAVO NA POTOK.
TISTA KRAVA NEČE PITI
ŠTUKNI JO PO RITI.

LARA GRANDIĆ, EMA DRAŠLER, 2. RAZRED

IZŠTEVANKA

GOSKA KLIČE MUCKICO
MUCKA KLIČE GOSKICO
IN ZA KONEC TI LOVIŠ
1, 2, 3, TI MIŽIŠ.

ANA BIČEK, JOVANA JOVIĆ, DREJC PELLIS BRENČIČ,
LARA BAJŠ, 2. RAZRED

IZŠTEVANKA

MAČKA, RAČKA, KOS IN PTIČ.
TO JE KONEC,
TI MIŽIŠ!

TINA KUZMA, 2. RAZRED

SLIKA: Tijara Dormiš, 1. razred

SLIKA: Tulipani učencev 1. a

ŠČEPEC ZABAVE

UGANKA

NA DESNI STRANI AVTOCESTE JE GOZD.
NA LEVI STRANI AVTOCESTE JE REKA.
KAJ PA JE PO SREDI?

MAŠA VUJOVIĆ, 2. RAZRED

SAM IMA V BESEDI,
A JE VEDNO DEL NEČESA.
NAPIŠEMO JIH PET,
IZGOVORIMO DVAKRAT VEČ.
KAJ JE TO?

IKINSALGOMAS

UGANKA, KI SE RIMA

JE ŽIVAL, KI JE MESO IN KOSMATA JE ZELO.
POGLEJ GA KRALJA VSEH ŽIVALI.
HITRO ON DRVI,
DA SVOJ PLEN UJAME SI.
TO JE LEV.

TINE JARC, 2. RAZRED

JE POL ZDRAVJA,
Z NJIM VSAK DOJENČEK SLADKO SANJA.
LAHKO JE NADLEŽEN ALI PA NADLEŽEN.
VSAK ČLOVEK NAJ GA BI BIL DELEŽEN.

HEMS

ADAM RUS, 8. RAZRED

LEDENA UGANKA

VŠEČ MI JE, KO JE MRZLO.
NE MARAM, KO JE PREVEČ TOPLO.
ŽIVIM V SUŽENJSTVU, SEM NA PRODAJI,
ČEPRAV ME IMAJO VSI SILNO RADI.
LIŽEJO ME VSE NAOKROG,
KOMU PADEM TUDI IZ ROK.

DELODALS

LAN GABRIJELČIČ, 7. RAZRED

SLADOLED

Lizem, lizem sladoleđ,
vedno boljši je kot med.
Lizat se mi ga mudi,
saj se malo že
tali!

Lizem, lizem ga
ves čas,
dokler ne postane
mraz.
Lizat se
mi, ga
mudi,
saj ga skoraj
da ve
ni!

KRIŽANKA

1. To, s čimer zdravimo bakterijsko obolenje.
2. Kožni rak.
3. Pridelovanje hrane pri rastlinah.
4. Pljuča pri pajkih, žuželkah, stonogah ...
5. Kamnine na dnu morja.
6. Avtor knjige Bajke in povesti o Gorjancih.
7. Besedilo, ki obsega didaskalije.
8. Besedilo, ki je členjeno na odstavke.
9. Grški vojak.
10. Prebivalstvo, ki je verovalo v posmrtno življenje.
11. Poraženci 2. svetovne vojne.
12. Prst v Sredozemlju.

3				14						
13	12			2						
									1	
				4						
	6			11						
5									15	
		10								
	16									
			9							
	8									
7										

GESLO: _____

DAVID MARINKO IN TIA SVETLIN, 7. RAZRED

